

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การศึกษาเรื่อง มาตรฐานการกำหนดโทษ(ยี่ต็อก) กับความเป็นอิสระของผู้พิพากษา : กรณีศึกษาศีลคฤหัสถ์ ในครั้งนี้ได้รวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือจากกลุ่มประชากรจำนวน 244 ราย จากการศึกษาได้ผลการวิเคราะห์ข้อมูลโดยรายละเอียดแบ่งออกเป็น 5 ส่วน ดังนี้

4.1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

เป็นการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถามประกอบด้วย ข้อมูลเพศ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพและระยะเวลาในการทำงาน โดยมีรายละเอียดแสดงในตาราง 4.1 – 4.5

4.2 กระบวนการในการใช้บัญญัติมาตรฐานการกำหนดโทษ (ยี่ต็อก) เป็นกลไกในการพิจารณาพิพากษาคดีของผู้พิพากษา

เป็นการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับกระบวนการในการใช้บัญญัติมาตรฐานการกำหนดโทษ (ยี่ต็อก) เป็นกลไกในการพิจารณาพิพากษาคดีของผู้พิพากษา โดยมีรายละเอียดแสดงในตาราง 4.6

4.3 อิทธิพลของมาตรฐานการกำหนดโทษ(ยี่ต็อก) ที่มีผลต่อการพิจารณาพิพากษาคดีของผู้พิพากษา

เป็นการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับอิทธิพลของมาตรฐานการกำหนดโทษ(ยี่ต็อก) ที่มีผลต่อการพิจารณาพิพากษาคดีของผู้พิพากษา โดยมีรายละเอียดแสดงในตาราง 4.7

4.4 ทักษะของผู้พิพากษา พนักงานอัยการ พนักงานสอบสวน และทนายความที่มีต่อมาตรฐานการกำหนดโทษ(ยี่ต็อก)

เป็นการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับทักษะของผู้พิพากษา พนักงานอัยการ พนักงานสอบสวน และทนายความที่มีต่อมาตรฐานการกำหนดโทษ(ยี่ต็อก) โดยมีรายละเอียดแสดงในตาราง 4.8

4.5 ข้อมูลเกี่ยวกับแนวทางและข้อเสนอแนะ

เป็นการวิเคราะห์ข้อมูลความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางและข้อเสนอแนะเรื่อง มาตรฐานการกำหนดโทษ(ยี่ต็อก) กับความเป็นอิสระของผู้พิพากษา : กรณีศึกษาศีลคฤหัสถ์

4.1 ข้อมูลทั่วไป

ตาราง 4.1 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามเพศ

เพศ	จำนวน	ร้อยละ
ชาย	205	84.00
หญิง	39	16.00
รวม	244	100.00

จากตารางที่ 4.1 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นเพศชาย จำนวน 205 ราย คิดเป็นร้อยละ 84.00 และมีเพียง 39 ราย ที่เป็นเพศหญิง คิดเป็นร้อยละ 16.00

ตาราง 4.2 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามอายุ

อายุ	จำนวน	ร้อยละ
ไม่เกิน 30 ปี	33	13.50
31 - 40 ปี	110	45.10
41 - 50 ปี	86	35.20
51 - 60 ปี	14	05.70
มากกว่า 60 ปี	1	00.50
รวม	244	100.00

จากตารางที่ 4.2 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีอายุ 31 - 40 ปี จำนวน 110 ราย คิดเป็นร้อยละ 45.10 รองลงมา มีอายุ 41 - 50 ปี มีจำนวน 86 ราย คิดเป็นร้อยละ 35.20 และ มีอายุไม่เกิน 30 ปี มีจำนวน 33 ราย คิดเป็นร้อยละ 13.50 ตามลำดับ เกี่ยวกับอายุโดยปกติแล้ว ผู้ที่จะเข้ารับราชการในตำแหน่งผู้ช่วยผู้พิพากษาและอัยการผู้ช่วยต้องมีอายุมากกว่า 25 ปี

ตาราง 4.3 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามระดับการศึกษา

ระดับการศึกษา	จำนวน	ร้อยละ
ปริญญาตรี	139	57.00
เนติบัณฑิตไทย	55	22.50
ปริญญาโท	50	20.50
ปริญญาเอก	-	-
รวม	244	100.00

จากตารางที่ 4.3 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีการศึกษาอยู่ในระดับ ปริญญาตรี จำนวน 139 ราย คิดเป็นร้อยละ 57.00 รองลงมา มีการศึกษาอยู่ในระดับ เนติบัณฑิตไทย มีจำนวน 55 ราย คิดเป็นร้อยละ 22.50 มีการศึกษาอยู่ในระดับปริญญาโท มีจำนวน 50 ราย คิดเป็นร้อยละ 20.50 และไม่พบกลุ่มตัวอย่างที่มีการศึกษาอยู่ในระดับปริญญาเอกเลย สำหรับระดับการศึกษานี้ โดยพื้นฐานแล้วผู้ที่เข้ารับราชการในตำแหน่งผู้ช่วยผู้พิพากษาและอัยการผู้ช่วยต้องสำเร็จการศึกษาในระดับปริญญาตรีและเนติบัณฑิตไทย ส่วนพนักงานสอบสวนและทนายความต้องสำเร็จการศึกษาในระดับปริญญาตรี

ตาราง 4.4 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามอาชีพ

อาชีพ	จำนวน	ร้อยละ
ผู้พิพากษา	46	18.90
อัยการ	26	10.70
พนักงานสอบสวน	84	34.30
ทนายความ/นักกฎหมาย	88	36.10
รวม	244	100.00

จากตารางที่ 4.4 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีอาชีพทนายความ/นักกฎหมาย จำนวน 88 ราย คิดเป็นร้อยละ 36.10 รองลงมา มีอาชีพพนักงานสอบสวน จำนวน 84 ราย คิดเป็นร้อยละ 34.30 มีอาชีพผู้พิพากษา จำนวน 46 ราย คิดเป็นร้อยละ 18.90 และมีอาชีพเป็นอัยการจำนวน 26 ราย คิดเป็นร้อยละ 10.70 เกี่ยวกับอาชีพของกลุ่มตัวอย่างในการศึกษาครั้งนี้ พบว่าพนักงานสอบสวนกับทนายความมีจำนวนใกล้เคียงกัน

ตาราง 4.5 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามระยะเวลาในการทำงาน

ระยะเวลาในการทำงาน	จำนวน	ร้อยละ
ไม่เกิน 5 ปี หรือเท่ากับ 5 ปี	44	18.00
6 – 10 ปี	80	32.80
11 – 15 ปี	56	23.00
16 – 20 ปี	35	14.30
มากกว่า 20 ปี	29	11.90
รวม	244	100.00

จากตารางที่ 4.5 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีระยะเวลาในการทำงาน 6 – 10 จำนวน 80 ราย คิดเป็นร้อยละ 32.80 รองลงมา มีระยะเวลาในการทำงานระหว่าง 11-15 ปี จำนวน 56 ราย คิดเป็นร้อยละ 23.00 และมีระยะเวลาในการทำงานไม่เกิน 5 ปี หรือเท่ากับ 5 ปี จำนวน 44 ราย คิดเป็นร้อยละ 18.00 ตามลำดับ

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

Copyright© by Chiang Mai University

All rights reserved

4.2 กระบวนการในการใช้ข้อมูลมาตรฐานการกำหนดโทษ(ยี่ตอก) เป็นกลไกในการพิจารณาพิพากษาคดีของผู้พิพากษา

ตารางที่ 4.6 ทศนคติของกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อกระบวนการในการใช้ข้อมูลมาตรฐานการกำหนดโทษ(ยี่ตอก) เป็นกลไกในการพิจารณาพิพากษาคดีของผู้พิพากษา

ประเด็น	ประเภท กลุ่มตัวอย่าง	เห็นด้วยอย่างยิ่ง		เห็นด้วย		ไม่แน่ใจ		ไม่เห็นด้วย		ไม่ตัดสินใจ	
		จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
1. ยี่ตอกควรนำมาใช้ทุกครั้งที่ พิจารณาพิพากษาคดี	ทัศนคติรวม	54	22.10	96	39.30	26	10.70	56	23.00	12	04.90
	ผู้พิพากษา	5	10.90	18	39.10	4	08.07	15	2.60	4	8.70
	อัยการ	3	11.50	13	50.00	6	23.10	4	15.40	-	-
	พนักงานสอบสวน	7	8.30	46	54.80	10	11.90	18	21.40	3	3.60
	ทนายความ/นักกฎหมาย	39	44.30	19	21.60	6	6.80	19	21.60	5	5.70
2. ยี่ตอกได้มาจากการประชุมร่วมกัน	ทัศนคติรวม	42	17.20	144	59.00	38	15.60	19	07.80	1	0.4
	ผู้พิพากษา	14	30.40	24	52.20	6	13.00	2	04.30	-	-
	อัยการ	4	15.40	17	65.40	4	15.40	1	3.80	-	-
	พนักงานสอบสวน	11	13.10	51	60.70	12	14.30	10	11.90	-	-
	ทนายความ/นักกฎหมาย	13	14.80	52	59.10	16	18.20	6	6.80	1	1.10

ประเด็น	ประเภท กลุ่มตัวอย่าง	เห็นด้วยอย่างยิ่ง			เห็นด้วย			ไม่แน่ใจ			ไม่เห็นด้วย			ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง		
		จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน
6. การกำหนดโทษที่ไม่เหมาะสมย่อม มีผลกระทบกระเทือนต่อความสงบสุข ของประชาชน	ทัศนคติรวม	123	50.40	92	37.70	17	7.0	8	3.30	4	1.60					
	ผู้พิพากษา	22	47.80	20	43.50	1	2.20	2	4.30	1	2.20					
	อัยการ	20	76.90	5	19.20	-	-	1	3.80	-	-					
	พนักงานสอบสวน	33	39.30	40	47.60	8	9.50	2	2.40	1	1.20					
	ทนายความ/นักกฎหมาย	48	54.50	27	30.70	8	9.10	3	3.40	2	2.30					

จากตารางที่ 4.6 พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่ตอบคำถามในประเด็นต่าง ๆ มีดังนี้

คำถามในประเด็นที่ 1 ชี้ออกควรนำมาใช้ทุกครั้งในการพิจารณาคดี

- ส่วนใหญ่เห็นด้วยกับประเด็นที่ว่าชี้ออกควรนำมาใช้ทุกครั้งในการพิจารณาคดี จำนวน 96 ราย คิดเป็นร้อยละ 39.30 รองลงมา ไม่เห็นด้วย จำนวน 56 ราย คิดเป็นร้อยละ 23 เห็นด้วยอย่างยิ่งจำนวน 54 ราย คิดเป็นร้อยละ 22.10 ไม่แน่ใจ จำนวน 26 ราย คิดเป็นร้อยละ 10.70 และมีกลุ่มตัวอย่างเพียง 12 ราย ที่ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง คิดเป็นร้อยละ 4.90

- ที่มีอาชีพเป็นผู้พิพากษา ส่วนใหญ่เห็นด้วยกับประเด็นที่ชี้ออกควรนำมาใช้ทุกครั้งในการพิจารณาคดี จำนวน 18 ราย คิดเป็นร้อยละ 39.10 รองลงมา ไม่เห็นด้วย จำนวน 15 ราย คิดเป็นร้อยละ 32.60 เห็นด้วยอย่างยิ่งจำนวน 5 ราย คิดเป็นร้อยละ 10.90 และมีกลุ่มตัวอย่างที่ไม่แน่ใจ กับไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง อย่างละ 4 ราย คิดเป็นร้อยละ 8.70

- ที่มีอาชีพเป็นอัยการ ส่วนใหญ่เห็นด้วยกับประเด็นที่ชี้ออกควรนำมาใช้ทุกครั้งในการพิจารณาคดี จำนวน 13 ราย คิดเป็นร้อยละ 50 รองลงมา ไม่แน่ใจ จำนวน 6 ราย คิดเป็นร้อยละ 23.10 และไม่เห็นด้วย จำนวน 4 ราย คิดเป็นร้อยละ 15.40 ตามลำดับ

- ที่มีอาชีพพนักงานสอบสวน ส่วนใหญ่เห็นด้วยกับประเด็นที่ชี้ออกควรนำมาใช้ทุกครั้งในการพิจารณาคดี จำนวน 46 ราย คิดเป็นร้อยละ 54.80 รองลงมา ไม่เห็นด้วย จำนวน 18 ราย คิดเป็นร้อยละ 21.40 และไม่แน่ใจจำนวน 10 ราย คิดเป็นร้อยละ 11.90 ตามลำดับ

- ที่มีอาชีพทนายความ/นักกฎหมาย ส่วนใหญ่เห็นด้วยอย่างยิ่งกับประเด็นที่ชี้ออกควรนำมาใช้ทุกครั้งในการพิจารณาคดี จำนวน 39 ราย คิดเป็นร้อยละ 44.30 รองลงมา เห็นด้วยกับไม่เห็นด้วย มีจำนวนเท่ากับ คือ 19 ราย คิดเป็นร้อยละ 21.60 และไม่แน่ใจ จำนวน 6 ราย คิดเป็นร้อยละ 23.10 ตามลำดับ

คำถามในประเด็นที่ 2 ชี้ออกได้มาจากการประชุมร่วมกัน

- ส่วนใหญ่เห็นด้วยกับประเด็นที่ว่า ชี้ออกได้มาจากการประชุมร่วมกันจำนวน 144 ราย คิดเป็นร้อยละ 59 รองลงมา เห็นด้วยอย่างยิ่ง จำนวน 42 ราย คิดเป็นร้อยละ 17.20 ไม่แน่ใจจำนวน 38 ราย คิดเป็นร้อยละ 15.60 ไม่เห็นด้วยจำนวน 19 ราย คิดเป็นร้อยละ 7.80 และมีกลุ่มตัวอย่างเพียง 1 ราย ที่ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง คิดเป็นร้อยละ 0.40

- ที่มีอาชีพเป็นผู้พิพากษา ส่วนใหญ่เห็นด้วยกับประเด็นที่ว่า ชี้ออกได้มาจากการประชุมร่วมกันจำนวน 24 ราย คิดเป็นร้อยละ 52.20 รองลงมา เห็นด้วยอย่างยิ่ง จำนวน 14 ราย คิดเป็นร้อยละ 30.40 ไม่แน่ใจจำนวน 6 ราย คิดเป็นร้อยละ 13 ไม่เห็นด้วยจำนวน 2 ราย คิดเป็นร้อยละ 4.30 และไม่พบกลุ่มตัวอย่างที่ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

- ที่มีอาชีพอัยการ ส่วนใหญ่เห็นด้วยกับประเด็นที่ว่า ยึดถือได้มาจากการประชุมร่วมกัน จำนวน 17 ราย คิดเป็นร้อยละ 65.40 รองลงมา เห็นด้วยอย่างยิ่งกับไม่แน่ใจ มีจำนวนเท่ากัน คือ 4 ราย คิดเป็นร้อยละ 15.40 และไม่เห็นด้วย จำนวน 1 ราย คิดเป็นร้อยละ 3.80 และไม่พบตัวอย่างที่ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

- ที่มีอาชีพพนักงานสอบสวน ส่วนใหญ่เห็นด้วยกับประเด็นที่ว่า ยึดถือได้มาจากการประชุมร่วมกันจำนวน 51 ราย คิดเป็นร้อยละ 60.70 รองลงมา ไม่แน่ใจ จำนวน 12 ราย คิดเป็นร้อยละ 14.30 และเห็นด้วยอย่างยิ่ง จำนวน 11 ราย คิดเป็นร้อยละ 13.10 ตามลำดับ

- ที่มีอาชีพเป็นทนายความ/นักกฎหมาย ส่วนใหญ่เห็นด้วยกับประเด็นที่ว่า ยึดถือได้มาจากการประชุมร่วมกันจำนวน 52 ราย คิดเป็นร้อยละ 59.40 รองลงมา ไม่แน่ใจ จำนวน 16 ราย คิดเป็นร้อยละ 18.20 และเห็นด้วยอย่างยิ่ง จำนวน 13 ราย คิดเป็นร้อยละ 14.80 ตามลำดับ

คำถามในประเด็นที่ 3 คำพิพากษาทุกคดีเป็นไปตามที่ยึดถือกำหนดกัน

- ส่วนใหญ่ไม่แน่ใจกับประเด็นที่ว่า จำนวน 69 ราย คิดเป็นร้อยละ 28.30 รองลงมา ไม่เห็นด้วย จำนวน 62 ราย คิดเป็นร้อยละ 25.40 เห็นด้วย จำนวน 54 คิดเป็นร้อยละ 22.10 เห็นด้วยอย่างยิ่ง จำนวน 40 คิดเป็นร้อยละ 16.40 และมีกลุ่มตัวอย่างเพียง 19 ราย ที่ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง คิดเป็นร้อยละ 7.80

- ที่มีอาชีพเป็นผู้พิพากษา ส่วนใหญ่ไม่เห็นด้วยกับประเด็นที่ว่า คำพิพากษาทุกคดีเป็นไปตามที่ยึดถือกำหนดกันจำนวน 19 ราย คิดเป็นร้อยละ 41.30 รองลงมา ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง จำนวน 10 ราย คิดเป็นร้อยละ 21.70 ไม่แน่ใจจำนวน 9 ราย คิดเป็นร้อยละ 19.60 เห็นด้วยจำนวน 7 ราย คิดเป็นร้อยละ 15.20 และมีกลุ่มตัวอย่างเพียง 1 ราย ที่เห็นด้วยอย่างยิ่ง คิดเป็นร้อยละ 2.20

- ที่มีอาชีพเป็นพนักงานอัยการ ส่วนใหญ่ไม่แน่ใจกับประเด็นที่ว่า คำพิพากษาทุกคดีเป็นไปตามที่ยึดถือกำหนดกันจำนวน 13 ราย คิดเป็นร้อยละ 50 รองลงมา ไม่เห็นด้วย จำนวน 8 ราย คิดเป็นร้อยละ 30.80 เห็นด้วยอย่างยิ่ง กับเห็นด้วย มีจำนวนเท่ากันคือ 2 ราย คิดเป็นร้อยละ 7.70 และมีกลุ่มตัวอย่างเพียง 1 ราย ที่ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง คิดเป็นร้อยละ 3.80

- ที่มีอาชีพพนักงานสอบสวน ส่วนใหญ่เห็นด้วยกับประเด็นที่ว่า คำพิพากษาทุกคดีเป็นไปตามที่ยึดถือกำหนดกันจำนวน 29 ราย คิดเป็นร้อยละ 34.50 รองลงมา ไม่แน่ใจ จำนวน 25 ราย คิดเป็นร้อยละ 29.80 และไม่เห็นด้วยจำนวน 19 ราย คิดเป็นร้อยละ 22.60 ตามลำดับ

- ที่มีอาชีพทนายความ/นักกฎหมาย ส่วนใหญ่เห็นด้วยอย่างยิ่งกับประเด็นที่ว่า คำพิพากษาทุกคดีเป็นไปตามที่ยึดถือกำหนดกันจำนวน 31 ราย คิดเป็นร้อยละ 35.20 รองลงมา ไม่แน่ใจ จำนวน 22 ราย คิดเป็นร้อยละ 25.00 เห็นด้วยกับไม่เห็นด้วยมีจำนวนเท่ากันคือ 16 ราย คิดเป็นร้อยละ 18.20 และมีกลุ่มตัวอย่างเพียง 3 ราย คิดเป็นร้อยละ 3.40

คำถามในประเด็นที่ 4 หากพิพากษาคิดไปจากยี่ตอก เจ้าของสำนวนต้องได้รับความเห็นชอบจากหัวหน้าซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชา

- ส่วนใหญ่เห็นด้วยกับประเด็นที่ว่า จำนวน 82 ราย คิดเป็นร้อยละ 33.60 รองลงมา ไม่แน่ใจ จำนวน 48 ราย คิดเป็นร้อยละ 19.70 เห็นด้วยอย่างยิ่งจำนวน 47 ราย คิดเป็นร้อยละ 19.30 ไม่เห็นด้วยจำนวน 45 ราย คิดเป็นร้อยละ 18.40 และมีกลุ่มตัวอย่างเพียง 22 ราย ที่เห็นด้วยอย่างยิ่ง คิดเป็นร้อยละ 9

- ที่มีอาชีพผู้พิพากษา ส่วนใหญ่ไม่เห็นด้วยกับประเด็นที่ว่า หากพิพากษาคิดไปจากยี่ตอก เจ้าของสำนวนต้องได้รับความเห็นชอบจากหัวหน้าซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาจำนวน 15 ราย คิดเป็นร้อยละ 32.60 รองลงมา เห็นด้วย จำนวน 13 ราย คิดเป็นร้อยละ 28.30 ไม่แน่ใจจำนวน 9 ราย คิดเป็นร้อยละ 19.60 ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่งจำนวน 8 ราย คิดเป็นร้อยละ 17.40 และมีกลุ่มตัวอย่างเพียง 1 ราย ที่เห็นด้วยอย่างยิ่ง คิดเป็นร้อยละ 2.20

- ที่มีอาชีพพนักงานอัยการ ส่วนใหญ่เห็นด้วยอย่างยิ่งกับประเด็นที่ว่า หากพิพากษาคิดไปจากยี่ตอก เจ้าของสำนวนต้องได้รับความเห็นชอบจากหัวหน้าซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาจำนวน 11 ราย คิดเป็นร้อยละ 42.30 รองลงมา ไม่เห็นด้วย จำนวน 6 ราย คิดเป็นร้อยละ 23.10 เห็นด้วยจำนวน 4 ราย คิดเป็นร้อยละ 15.40 ไม่แน่ใจจำนวน 3 ราย คิดเป็นร้อยละ 11.50 และมีกลุ่มตัวอย่างเพียง 2 ราย ที่ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง คิดเป็นร้อยละ 7.70

- ที่มีอาชีพพนักงานสอบสวน ส่วนใหญ่เห็นด้วยกับประเด็นที่ว่า หากพิพากษาคิดไปจากยี่ตอก เจ้าของสำนวนต้องได้รับความเห็นชอบจากหัวหน้าซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาจำนวน 40 ราย คิดเป็นร้อยละ 47.60 รองลงมา ไม่เห็นด้วย จำนวน 16 ราย คิดเป็นร้อยละ 19.00 และไม่แน่ใจจำนวน 14 ราย คิดเป็นร้อยละ 16.70 ตามลำดับ

- ที่มีอาชีพทนายความ/นักกฎหมาย ส่วนใหญ่เห็นด้วยอย่างยิ่งกับประเด็นที่ว่า หากพิพากษาคิดไปจากยี่ตอก เจ้าของสำนวนต้องได้รับความเห็นชอบจากหัวหน้าซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาจำนวน 26 ราย คิดเป็นร้อยละ 29.00 รองลงมา เห็นด้วย จำนวน 25 ราย คิดเป็นร้อยละ 28.49 และไม่แน่ใจ จำนวน 22 ราย คิดเป็นร้อยละ 25.00 ตามลำดับ

คำถามในประเด็นที่ 5 ยี่ตอกทำขึ้นเฉพาะความผิดบางข้อหา

- ส่วนใหญ่เห็นด้วยกับประเด็นที่ว่า จำนวน 133 ราย คิดเป็นร้อยละ 53.30 รองลงมา ไม่แน่ใจ จำนวน 46 ราย คิดเป็นร้อยละ 18.90 เห็นด้วยอย่างยิ่งจำนวน 33 ราย คิดเป็นร้อยละ 13.50 ไม่เห็นด้วย จำนวน 32 ราย คิดเป็นร้อยละ 13.10 และมีเพียง 13 ราย ที่ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง คิดเป็นร้อยละ 1.20

- ที่มีอาชีพผู้พิพากษา ส่วนใหญ่เห็นด้วยกับประเด็นที่ว่า ยึดถือทำขึ้นเฉพาะความผิดบางข้อหาจำนวน 29 ราย คิดเป็นร้อยละ 63.00 รองลงมา ไม่เห็นด้วย จำนวน 8 ราย คิดเป็นร้อยละ 17.40 เห็นด้วยอย่างยิ่งจำนวน 5 ราย คิดเป็นร้อยละ 10.90 ไม่แน่ใจ จำนวน 4 ราย คิดเป็นร้อยละ 8.70 และไม่พบกลุ่มตัวอย่างที่ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

- ที่มีอาชีพพนักงานอัยการ ส่วนใหญ่เห็นด้วยกับประเด็นที่ว่า ยึดถือทำขึ้นเฉพาะความผิดบางข้อหาจำนวน 16 ราย คิดเป็นร้อยละ 61.50 รองลงมา เห็นด้วยอย่างยิ่ง จำนวน 5 ราย คิดเป็นร้อยละ 19.20 ไม่เห็นด้วยจำนวน 4 ราย คิดเป็นร้อยละ 15.40 และไม่แน่ใจ จำนวน 1 ราย คิดเป็นร้อยละ 3.80 ตามลำดับ

- ที่มีอาชีพพนักงานสอบสวน ส่วนใหญ่เห็นด้วยกับประเด็นที่ว่า ยึดถือทำขึ้นเฉพาะความผิดบางข้อหาจำนวน 48 ราย คิดเป็นร้อยละ 57.10 รองลงมา ไม่แน่ใจ จำนวน 16 ราย คิดเป็นร้อยละ 19.00 ตามลำดับ

- ที่มีอาชีพทนายความ/นักกฎหมาย ส่วนใหญ่เห็นด้วยกับประเด็นที่ว่า ยึดถือทำขึ้นเฉพาะความผิดบางข้อหาจำนวน 37 ราย คิดเป็นร้อยละ 42.00 รองลงมา ไม่แน่ใจ จำนวน 25 ราย คิดเป็นร้อยละ 28.40 และเห็นด้วยอย่างยิ่ง จำนวน 13 ราย คิดเป็นร้อยละ 14.80 ตามลำดับ

คำถามในประเด็นที่ 6 การกำหนดโทษที่ไม่เหมาะสมย่อมมีผลกระทบต่อความสงบสุขของประชาชน

- ส่วนใหญ่เห็นด้วยอย่างยิ่งกับประเด็นที่ว่า จำนวน 123 ราย คิดเป็นร้อยละ 50.40 รองลงมา เห็นด้วย จำนวน 92 ราย คิดเป็นร้อยละ 37.70 ไม่แน่ใจจำนวน 17 ราย คิดเป็นร้อยละ 7 ไม่เห็นด้วย จำนวน 8 ราย คิดเป็นร้อยละ 3.30 และมีกลุ่มตัวอย่างเพียง 4 ราย ที่ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง คิดเป็นร้อยละ 1.60

- ที่มีอาชีพผู้พิพากษาส่วนใหญ่เห็นด้วยอย่างยิ่งกับประเด็นที่ว่า การกำหนดโทษที่ไม่เหมาะสมย่อมมีผลกระทบต่อความสงบสุขของประชาชนจำนวน 22 ราย คิดเป็นร้อยละ 47.80 รองลงมา เห็นด้วย จำนวน 20 ราย คิดเป็นร้อยละ 43.50 ไม่เห็นด้วยจำนวน 2 ราย คิดเป็นร้อยละ 4.30 และมีกลุ่มตัวอย่างที่ไม่แน่ใจกับไม่เห็นด้วยอย่างยิ่งจำนวนเท่ากันคือจำนวนละ 1 ราย คิดเป็นร้อยละ 2.20

- ที่มีอาชีพพนักงานอัยการส่วนใหญ่เห็นด้วยอย่างยิ่งกับประเด็นที่ว่า การกำหนดโทษที่ไม่เหมาะสมย่อมมีผลกระทบต่อความสงบสุขของประชาชนจำนวน 20 ราย คิดเป็นร้อยละ 76.90 รองลงมา เห็นด้วย จำนวน 5 ราย คิดเป็นร้อยละ 19.20 ไม่เห็นด้วยจำนวน 1 ราย คิดเป็นร้อยละ 3.80 และไม่พบกลุ่มตัวอย่างที่เลือกว่าไม่แน่ใจ และไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

- ที่มีอาชีพพนักงานสอบสวน ส่วนใหญ่เห็นด้วยกับประเด็นที่ว่า การกำหนดโทษที่ไม่เหมาะสมย่อมมีผลกระทบกระเทือนต่อความสงบสุขของประชาชนจำนวน 40 ราย คิดเป็นร้อยละ 47.60 รองลงมา เห็นด้วยอย่างยิ่ง จำนวน 33 ราย คิดเป็นร้อยละ 39.30 ตามลำดับ

- ที่มีอาชีพทนายความ/นักกฎหมาย ส่วนใหญ่เห็นด้วยอย่างยิ่งกับประเด็นที่ว่า การกำหนดโทษที่ไม่เหมาะสมย่อมมีผลกระทบกระเทือนต่อความสงบสุขของประชาชนจำนวน 48 ราย คิดเป็นร้อยละ 54.50 รองลงมา เห็นด้วย จำนวน 27 ราย คิดเป็นร้อยละ 30.70 ไม่แน่ใจ จำนวน 8 ราย คิดเป็นร้อยละ 9.10 ตามลำดับ

4.3 อิทธิพลของมาตรฐานการกำหนดโทษ(ยี่ต็อก) ที่มีผลต่อการพิจารณาพิพากษาคดีของผู้พิพากษา

ตารางที่ 4.7 ทศนคติที่มีต่ออิทธิพลของการกำหนดโทษ (ยี่ต็อก) ที่มีผลต่อการพิจารณาพิพากษาคดีของผู้พิพากษา

ประเด็น	ประเภท กลุ่มตัวอย่าง	เห็นด้วยอย่างยิ่ง		เห็นด้วย		ไม่เห็นใจ		ไม่เห็นด้วย		ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	
		จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
1. คุณพิณิจของศาลเป็นถึงเจ้าเป็น สำหรับการกำหนดโทษ	ทัศนคติรวม	88	36.10	114	46.70	24	9.80	18	7.40	-	-
	ผู้พิพากษา	21	45.70	22	47.80	2	4.30	1	2.20	-	-
	อัยการ	6	23.10	11	42.30	4	15.40	5	19.20	-	-
	พนักงานสอบสวน	22	26.20	45	53.60	13	15.50	4	4.80	-	-
	ทนายความ/นักกฎหมาย	39	44.30	36	40.90	5	5.70	8	9.10	-	-
2. คดีอาญาให้ศาลใช้ดุลพินิจกำหนด โทษเป็นดุลแห่งแก้ไข	ทัศนคติรวม	40	16.40	103	42.20	59	24.20	38	15.60	4	1.60
	ผู้พิพากษา	8	17.40	19	41.30	10	21.70	9	19.60	-	-
	อัยการ	2	7.70	10	38.50	5	19.20	7	26.90	2	7.70
	พนักงานสอบสวน	7	8.30	31	36.90	27	32.10	18	21.40	1	1.20
	ทนายความ/นักกฎหมาย	23	26.10	43	48.90	17	19.30	4	4.50	1	1.10

ประเด็น	ประเภท กลุ่มตัวอย่าง	เห็นด้วยอย่างยิ่ง		เห็นด้วย		ไม่แน่ใจ		ไม่เห็นด้วย		ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	
		จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
3. การที่ศาลใช้ดุลพินิจกำหนดโทษในคดีอาญาอาจทำให้เกิดอคติในการกำหนดโทษแก่จำเลย	ทัศนคติรวม	41	16.80	77	31.60	73	29.90	48	19.70	5	2.00
	ผู้พิพากษา	4	8.70	10	21.70	17	37.00	11	23.90	4	8.70
	อัยการ	4	15.40	9	34.60	11	42.30	2	7.70	-	-
	พนักงานสอบสวน	8	9.50	30	35.70	23	27.40	23	27.40	-	-
	ทนายความ/นักกฎหมาย	25	28.40	28	31.80	22	25.00	12	13.60	1	1.10
4. ชี้ออกทำให้ผู้พิพากษาไม่สามารถให้ความเป็นธรรมตามรูปคดีได้	ทัศนคติรวม	31	12.70	96	39.30	59	24.20	51	20.90	7	2.90
	ผู้พิพากษา	3	6.50	12	26.10	5	10.90	22	47.80	4	8.70
	อัยการ	2	7.70	10	38.50	4	15.40	10	38.50	-	-
	พนักงานสอบสวน	5	6.00	35	41.70	29	34.50	12	14.30	3	3.60
	ทนายความ/นักกฎหมาย	21	23.90	39	44.30	21	23.90	7	8.00	-	-
5. การใช้ดุลพินิจของผู้พิพากษาสุดท้ายเป็นเรื่องสามัญสำนึกของผู้พิพากษาแต่ละคน	ทัศนคติรวม	66	27.0	122	50.00	33	13.50	23	9.40	-	-
	ผู้พิพากษา	8	17.40	26	56.50	7	15.20	5	10.90	-	-
	อัยการ	7	26.90	8	30.80	7	26.90	4	15.40	-	-
	พนักงานสอบสวน	11	13.10	55	65.50	13	15.50	5	6.00	-	-
	ทนายความ/นักกฎหมาย	40	45.50	33	37.50	6	6.80	9	10.20	-	-

ประเด็น	ประเภท กลุ่มตัวอย่าง	เห็นด้วยอย่างยิ่ง		เห็นด้วย		ไม่แน่ใจ		ไม่เห็นด้วย		ไม่สนใจ		ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	
		จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
6. การใช้บัญชีตราไทยเป็นหลักในการกำหนดโทษ ทำให้คำพิพากษาคดีแต่ละคดีใช้มาตรฐานเดียว	ทัศนคติรวม	29	11.90	143	58.60	45	18.40	25	10.20	2	0.80		
	ผู้พิพากษา	5	10.90	30	65.20	8	17.40	2	4.30	1	2.20		
	อัยการ	3	11.50	13	50.00	6	23.10	4	15.40	-	-		
	พนักงานสอบสวน	10	11.90	50	59.50	14	16.70	10	11.90	-	-		
	ทนายความ/นักกฎหมาย	11	12.50	50	56.80	17	19.30	9	10.20	1	1.10		
7. ถ้าศาลใช้ดุลพินิจอย่างไม่มีขอบเขต จะทำให้เกิดความไม่ยุติธรรมได้	ทัศนคติรวม	99	40.60	108	44.30	22	9.00	11	4.50	4	1.60		
	ผู้พิพากษา	12	26.10	26	56.50	2	4.30	5	10.90	1	2.20		
	อัยการ	15	57.70	10	38.50	1	3.80	-	-	-	-		
	พนักงานสอบสวน	23	27.40	50	59.50	9	10.70	2	2.40	-	-		
	ทนายความ/นักกฎหมาย	49	55.70	22	25.00	10	11.40	4	4.50	3	3.40		
8. ผู้พิพากษาควรใช้ดุลพินิจโดยคำนึงถึงความยุติธรรมตามกฎหมายยิ่งกว่าความยุติธรรมตามความนึกคิดของตน	ทัศนคติรวม	85	34.80	105	43.00	37	15.20	11	4.50	6	2.50		
	ผู้พิพากษา	15	32.60	21	45.70	6	13.00	3	6.50	1	2.20		
	อัยการ	13	50.00	7	26.90	2	7.70	2	7.70	2	7.70		
	พนักงานสอบสวน	27	32.10	44	52.40	10	11.90	3	3.60	-	-		
	ทนายความ/นักกฎหมาย	30	34.10	33	37.50	19	21.60	3	3.40	3	3.40		

ประเด็น	ประเภท กลุ่มตัวอย่าง	เห็นด้วยอย่างยิ่ง		เห็นด้วย		ไม่แน่ใจ		ไม่เห็นด้วย		ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	
		จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
9. การใช้ดุลพินิจกำหนดโทษศาลควรคำนึงถึงวัตถุประสงค์ของการลงโทษ	ทัศนคติรวม	91	37.30	124	50.80	22	9.00	3	1.20	4	1.60
	ผู้พิพากษา	17	37.00	28	60.90	1	2.20	-	-	-	-
	อัยการ	13	50.00	11	42.30	-	-	-	-	2	7.70
	พนักงานสอบสวน	20	23.80	55	65.50	6	7.10	3	3.60	-	-
	ทนายความ/นักกฎหมาย	41	46.60	30	34.10	15	17.00	-	-	2	2.30
10. การใช้ดุลพินิจกำหนดโทษศาลควรพิจารณาจากเจตนาของผู้กระทำผิดเป็นหลัก	ทัศนคติรวม	81	33.20	115	47.10	27	11.10	21	8.60	-	-
	ผู้พิพากษา	14	30.40	20	43.50	6	13.00	6	13.00	-	-
	อัยการ	6	23.10	14	53.80	-	-	6	23.10	-	-
	พนักงานสอบสวน	26	31.00	47	56.00	8	9.50	3	3.60	-	-
	ทนายความ/นักกฎหมาย	35	39.80	34	38.60	13	14.80	6	6.80	-	-

จากตารางที่ 4.7 พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่ตอบคำถามในประเด็นต่าง ๆ มีดังนี้

คำถามในประเด็นที่ 1 คุณพินิจของศาลเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับการกำหนดโทษ

- ส่วนใหญ่เห็นด้วยกับประเด็นที่ว่า คุณพินิจของศาลเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับการกำหนดโทษ จำนวน 114 ราย คิดเป็นร้อยละ 46.70 รองลงมา เห็นด้วยอย่างยิ่ง จำนวน 88 ราย คิดเป็นร้อยละ 36.10 ไม่แน่ใจจำนวน 24 ราย คิดเป็นร้อยละ 9.80 ไม่เห็นด้วย จำนวน 18 ราย คิดเป็นร้อยละ 7.40 และไม่พบกลุ่มตัวอย่างที่ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

- ที่มีอาชีพเป็นผู้พิพากษา ส่วนใหญ่เห็นด้วยกับประเด็นที่ว่า คุณพินิจของศาลเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับการกำหนดโทษจำนวน 22 ราย คิดเป็นร้อยละ 47.80 รองลงมา เห็นด้วยอย่างยิ่ง จำนวน 21 ราย คิดเป็นร้อยละ 45.70 ไม่แน่ใจจำนวน 2 ราย คิดเป็นร้อยละ 4.30 ไม่เห็นด้วย จำนวน 1 ราย คิดเป็นร้อยละ 2.20 และไม่พบกลุ่มตัวอย่างที่ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

- ที่มีอาชีพเป็นพนักงานอัยการ ส่วนใหญ่เห็นด้วยกับประเด็นที่ว่า คุณพินิจของศาลเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับการกำหนดโทษจำนวน 11 ราย คิดเป็นร้อยละ 42.30 รองลงมา เห็นด้วยอย่างยิ่ง จำนวน 6 ราย คิดเป็นร้อยละ 23.10 ไม่เห็นด้วย จำนวน 5 ราย คิดเป็นร้อยละ 19.20 ไม่แน่ใจจำนวน 4 ราย คิดเป็นร้อยละ 15.40 และไม่พบกลุ่มตัวอย่างที่ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

- ที่มีอาชีพเป็นพนักงานสอบสวน ส่วนใหญ่เห็นด้วยกับประเด็นที่ว่า คุณพินิจของศาลเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับการกำหนดโทษจำนวน 45 ราย คิดเป็นร้อยละ 53.60 รองลงมา เห็นด้วยอย่างยิ่ง จำนวน 22 ราย คิดเป็นร้อยละ 26.20 ไม่แน่ใจ จำนวน 13 ราย คิดเป็นร้อยละ 15.50 ไม่เห็นด้วยจำนวน 4 ราย คิดเป็นร้อยละ 4.80 และไม่พบกลุ่มตัวอย่างที่ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

- ที่มีอาชีพเป็นทนายความ/นักกฎหมาย ส่วนใหญ่เห็นด้วยอย่างยิ่งกับประเด็นที่ว่า คุณพินิจของศาลเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับการกำหนดโทษจำนวน 39 ราย คิดเป็นร้อยละ 44.30 รองลงมา เห็นด้วยจำนวน 36 ราย คิดเป็นร้อยละ 40.90 ไม่เห็นด้วย จำนวน 8 ราย คิดเป็นร้อยละ 9.10 ไม่แน่ใจจำนวน 5 ราย คิดเป็นร้อยละ 5.70 และไม่พบกลุ่มตัวอย่างที่ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

คำถามในประเด็นที่ 2 คดีอาญาให้ศาลใช้ดุลพินิจกำหนดโทษเป็นคุณแก่จำเลย

- ส่วนใหญ่เห็นด้วยกับประเด็นที่ว่า คดีอาญาให้ศาลใช้ดุลพินิจกำหนดโทษเป็นคุณแก่จำเลยจำนวน 103 ราย คิดเป็นร้อยละ 42.20 รองลงมา ไม่แน่ใจ จำนวน 59 ราย คิดเป็นร้อยละ 24.20 เห็นด้วยอย่างยิ่งจำนวน 40 ราย คิดเป็นร้อยละ 16.40 ไม่เห็นด้วย จำนวน 38 ราย คิดเป็นร้อยละ 15.60 และมีกลุ่มตัวอย่างเพียง 4 ราย ที่ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง คิดเป็นร้อยละ 1.60

- ที่มีอาชีพเป็นผู้พิพากษา ส่วนใหญ่เห็นด้วยกับประเด็นที่ว่า คดีอาญาให้ศาลใช้ดุลพินิจกำหนดโทษเป็นคุณแก่จำเลยจำนวน 19 ราย คิดเป็นร้อยละ 41.30 รองลงมา ไม่แน่ใจ จำนวน 10

ราย คิดเป็นร้อยละ 21.70 ไม่เห็นด้วยจำนวน 9 ราย คิดเป็นร้อยละ 19.60 เห็นด้วยอย่างยิ่ง จำนวน 8 ราย คิดเป็นร้อยละ 17.40 และไม่พบกลุ่มตัวอย่างที่มีทัศนคติไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

- ที่มีอาชีพเป็นพนักงานอัยการ ส่วนใหญ่เห็นด้วยกับประเด็นที่ว่า คดีอาญาให้ศาลใช้ดุลพินิจกำหนดโทษเป็นคุณแก่จำเลยจำนวน 10 ราย คิดเป็นร้อยละ 38.50 รองลงมา ไม่เห็นด้วยจำนวน 7 ราย คิดเป็นร้อยละ 26.90 ไม่แน่ใจจำนวน 5 ราย คิดเป็นร้อยละ 19.60 และมีกลุ่มตัวอย่างที่เห็นด้วยอย่างยิ่ง กับไม่เห็นด้วยอย่างยิ่งจำนวนเท่ากันคือ จำนวน 2 ราย คิดเป็นร้อยละ 2.70

- ที่มีอาชีพเป็นพนักงานสอบสวน ส่วนใหญ่เห็นด้วยกับประเด็นที่ว่า คดีอาญาให้ศาลใช้ดุลพินิจกำหนดโทษเป็นคุณแก่จำเลยจำนวน 31 ราย คิดเป็นร้อยละ 36.90 รองลงมา ไม่แน่ใจจำนวน 27 ราย คิดเป็นร้อยละ 32.10 ไม่เห็นด้วยจำนวน 18 ราย คิดเป็นร้อยละ 21.40 เห็นด้วยอย่างยิ่ง 7 ราย คิดเป็นร้อยละ 8.30 และมีกลุ่มตัวอย่างที่ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่งเพียง 1 ราย คิดเป็นร้อยละ 1.20

- ที่มีอาชีพเป็นทนายความ/นักกฎหมาย ส่วนใหญ่เห็นด้วยกับประเด็นที่ว่า คดีอาญาให้ศาลใช้ดุลพินิจกำหนดโทษเป็นคุณแก่จำเลยจำนวน 43 ราย คิดเป็นร้อยละ 48.90 รองลงมา เห็นด้วยอย่างยิ่ง จำนวน 23 ราย คิดเป็นร้อยละ 26.10 ไม่แน่ใจจำนวน 17 ราย คิดเป็นร้อยละ 19.30 ไม่เห็นด้วย จำนวน 4 ราย คิดเป็นร้อยละ 4.50 และมีกลุ่มตัวอย่างที่ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่งเพียง 1 ราย คิดเป็นร้อยละ 1.10

ประเด็นที่ 3 การที่ศาลใช้ดุลพินิจกำหนดโทษในคดีอาญาอาจทำให้เกิดอคติในการกำหนดโทษแก่จำเลย

- ส่วนใหญ่เห็นด้วยกับประเด็นที่ว่า จำนวน 77 ราย คิดเป็นร้อยละ 31.60 รองลงมา ไม่แน่ใจ จำนวน 73 ราย คิดเป็นร้อยละ 29.90 ไม่เห็นด้วยจำนวน 48 ราย คิดเป็นร้อยละ 19.70 เห็นด้วยอย่างยิ่ง จำนวน 41 ราย คิดเป็นร้อยละ 16.80 และมีกลุ่มตัวอย่างเพียง 5 ราย ที่ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง คิดเป็นร้อยละ 2.00

- ที่มีอาชีพเป็นผู้พิพากษา ส่วนใหญ่ไม่แน่ใจกับประเด็นที่ว่า การที่ศาลใช้ดุลพินิจกำหนดโทษในคดีอาญาอาจทำให้เกิดอคติในการกำหนดโทษแก่จำเลยจำนวน 17 ราย คิดเป็นร้อยละ 37 รองลงมา ไม่เห็นด้วย จำนวน 11 ราย คิดเป็นร้อยละ 23.90 เห็นด้วยจำนวน 10 ราย คิดเป็นร้อยละ 21.70 และมีกลุ่มตัวอย่างที่เห็นด้วยอย่างยิ่ง กับไม่เห็นด้วยอย่างยิ่งเท่ากันคืออย่างละ 4 ราย คิดเป็นร้อยละ 8.70

- ที่มีอาชีพเป็นพนักงานอัยการ ส่วนใหญ่ไม่แน่ใจ และไม่เห็นด้วย กับประเด็นที่ว่า การที่ศาลใช้ดุลพินิจกำหนดโทษในคดีอาญาอาจทำให้เกิดอคติในการกำหนดโทษแก่จำเลยจำนวนเท่ากัน

คือ 10 ราย คิดเป็นร้อยละ 38.50 รองลงมา ไม่แน่ใจ จำนวน 4 ราย คิดเป็นร้อยละ 15.40 เห็นด้วยอย่างยิ่งจำนวน 2 ราย คิดเป็นร้อยละ 7.70 และไม่พบกลุ่มตัวอย่างที่ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

- ที่มีอาชีพเป็นพนักงานสอบสวน ส่วนใหญ่เห็นด้วยกับประเด็นที่ว่า การที่ศาลใช้ดุลพินิจกำหนดโทษในคดีอาญาอาจทำให้เกิดอคติในการกำหนดโทษแก่จำเลยจำนวน 30 ราย คิดเป็นร้อยละ 35.70 รองลงมา ไม่แน่ใจกับไม่เห็นด้วยจำนวนเท่ากันคือ 23 ราย คิดเป็นร้อยละ 27.40 เห็นด้วยอย่างยิ่ง จำนวน 8 ราย คิดเป็นร้อยละ 9.50 และไม่พบกลุ่มตัวอย่างที่ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

- ที่มีอาชีพเป็นทนายความ/นักกฎหมาย ส่วนใหญ่เห็นด้วยกับประเด็นที่ว่า การที่ศาลใช้ดุลพินิจกำหนดโทษในคดีอาญาอาจทำให้เกิดอคติในการกำหนดโทษแก่จำเลยจำนวน 28 ราย คิดเป็นร้อยละ 31.80 รองลงมา เห็นด้วยอย่างยิ่ง จำนวน 25 ราย คิดเป็นร้อยละ 28.40 และไม่แน่ใจจำนวน 22 ราย คิดเป็นร้อยละ 25.00 ตามลำดับ

คำถามในประเด็นที่ 4 ชี้ตอกทำให้ผู้พิพากษาไม่สามารถให้ความเป็นธรรมตามรูปคดีได้

- ส่วนใหญ่เห็นด้วยกับประเด็นที่ว่าชี้ตอกทำให้ผู้พิพากษาไม่สามารถให้ความเป็นธรรมตามรูปคดีได้จำนวน 96 ราย คิดเป็นร้อยละ 39.30 รองลงมา ไม่แน่ใจ จำนวน 59 ราย คิดเป็นร้อยละ 24.20 ไม่เห็นด้วยจำนวน 51 ราย คิดเป็นร้อยละ 20.90 เห็นด้วยอย่างยิ่ง จำนวน 31 ราย คิดเป็นร้อยละ 12.70 และมีกลุ่มตัวอย่างเพียง 7 ราย ที่ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง คิดเป็นร้อยละ 2.90

- ที่มีอาชีพเป็นผู้พิพากษา ส่วนใหญ่ไม่เห็นด้วยกับประเด็นที่ชี้ตอกทำให้ผู้พิพากษาไม่สามารถให้ความเป็นธรรมตามรูปคดีได้จำนวน 22 ราย คิดเป็นร้อยละ 47.80 รองลงมา เห็นด้วยจำนวน 12 ราย คิดเป็นร้อยละ 26.10 ไม่แน่ใจจำนวน 5 ราย คิดเป็นร้อยละ 10.90 ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง จำนวน 4 ราย คิดเป็นร้อยละ 8.70 และมีกลุ่มตัวอย่างเพียง 3 ราย ที่เห็นด้วยอย่างยิ่ง คิดเป็นร้อยละ 6.50

- ที่มีอาชีพเป็นพนักงานอัยการ ส่วนใหญ่เห็นด้วยและไม่เห็นด้วย กับประเด็นที่ชี้ตอกทำให้ผู้พิพากษาไม่สามารถให้ความเป็นธรรมตามรูปคดีได้จำนวนเท่ากันคือ 10 ราย คิดเป็นร้อยละ 38.50 รองลงมา ไม่แน่ใจ จำนวน 4 ราย คิดเป็นร้อยละ 15.40 เห็นด้วยอย่างยิ่ง จำนวน 2 ราย คิดเป็นร้อยละ 7.70 และไม่พบกลุ่มตัวอย่างไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

- ที่มีอาชีพเป็นพนักงานสอบสวน ส่วนใหญ่เห็นด้วยกับประเด็นที่ชี้ตอกทำให้ผู้พิพากษาไม่สามารถให้ความเป็นธรรมตามรูปคดีได้จำนวน 35 ราย คิดเป็นร้อยละ 41.70 รองลงมา ไม่แน่ใจจำนวน 29 ราย คิดเป็นร้อยละ 34.50 ไม่เห็นด้วยจำนวน 12 ราย คิดเป็นร้อยละ 14.30 และเห็นด้วยอย่างยิ่ง จำนวน 5 ราย คิดเป็นร้อยละ 6 ตามลำดับ

- ที่มีอาชีพเป็นทนายความ/นักกฎหมาย ส่วนใหญ่เห็นด้วยกับประเด็นที่ชี้ตอกทำให้ผู้พิพากษาไม่สามารถให้ความเป็นธรรมตามรูปคดีได้จำนวน 39 ราย คิดเป็นร้อยละ 44.30 รองลงมา

ไม่แน่ใจกับเห็นด้วยอย่างยิ่ง มี จำนวนเท่ากัน คือ 21 ราย คิดเป็นร้อยละ 23.90 ไม่เห็นด้วยจำนวน 7 ราย คิดเป็นร้อยละ 8 และ ไม่พบกลุ่มตัวอย่างที่ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

คำถามในประเด็นที่ 5 การใช้ดุลพินิจของผู้พิพากษาสุดท้ายเป็นเรื่องสามัญสำนึกของผู้พิพากษาแต่ละคนได้

- ส่วนใหญ่เห็นด้วยกับประเด็นที่ว่า การใช้ดุลพินิจของผู้พิพากษาสุดท้ายเป็นเรื่องสามัญสำนึกของผู้พิพากษาแต่ละคนได้จำนวน 122 ราย คิดเป็นร้อยละ 50.00 รองลงมา เห็นด้วยอย่างยิ่ง จำนวน 66 ราย คิดเป็นร้อยละ 27.00 ไม่แน่ใจจำนวน 33 ราย คิดเป็นร้อยละ 13.50 ไม่เห็นด้วย จำนวน 23 ราย คิดเป็นร้อยละ 9.40 และ ไม่พบกลุ่มตัวอย่างที่ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

- ที่มีอาชีพเป็นผู้พิพากษา ส่วนใหญ่เห็นด้วยกับประเด็นที่ว่า การใช้ดุลพินิจของผู้พิพากษาสุดท้ายเป็นเรื่องสามัญสำนึกของผู้พิพากษาแต่ละคนได้จำนวน 26 ราย คิดเป็นร้อยละ 56.50 รองลงมา เห็นด้วยอย่างยิ่ง จำนวน 8 ราย คิดเป็นร้อยละ 17.40 ไม่แน่ใจจำนวน 7 ราย คิดเป็นร้อยละ 15.20 ไม่เห็นด้วย จำนวน 5 ราย คิดเป็นร้อยละ 10.90 และ ไม่พบกลุ่มตัวอย่างที่ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

- ที่มีอาชีพเป็นพนักงานอัยการ ส่วนใหญ่เห็นด้วยกับประเด็นที่ว่า การใช้ดุลพินิจของผู้พิพากษาสุดท้ายเป็นเรื่องสามัญสำนึกของผู้พิพากษาแต่ละคนได้จำนวน 8 ราย คิดเป็นร้อยละ 30.80 รองลงมา ไม่แน่ใจกับเห็นด้วยอย่าง มีจำนวน เท่ากัน คือ 7 ราย คิดเป็นร้อยละ 26.90 ไม่เห็นด้วย จำนวน 4 ราย คิดเป็นร้อยละ 15.40 และ ไม่พบกลุ่มตัวอย่างที่ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

- ที่มีอาชีพเป็นพนักงานสอบสวน ส่วนใหญ่เห็นด้วยกับประเด็นที่ว่า การใช้ดุลพินิจของผู้พิพากษาสุดท้ายเป็นเรื่องสามัญสำนึกของผู้พิพากษาแต่ละคนได้จำนวน 55 ราย คิดเป็นร้อยละ 65.50 รองลงมา ไม่แน่ใจ จำนวน 13 ราย คิดเป็นร้อยละ 15.50 เห็นด้วยอย่างยิ่ง จำนวน 13 ราย คิดเป็นร้อยละ 15.50 ไม่เห็นด้วยจำนวน 5 ราย คิดเป็นร้อยละ 6 และ ไม่พบกลุ่มตัวอย่างที่ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

- ที่มีอาชีพเป็นทนายความ/นักกฎหมาย ส่วนใหญ่เห็นด้วยอย่างยิ่งกับประเด็นที่ว่า การใช้ดุลพินิจของผู้พิพากษาสุดท้ายเป็นเรื่องสามัญสำนึกของผู้พิพากษาแต่ละคนได้จำนวน 40 ราย คิดเป็นร้อยละ 45.50 รองลงมา เห็นด้วย จำนวน 33 ราย คิดเป็นร้อยละ 37.50 ไม่เห็นด้วย จำนวน 9 ราย คิดเป็นร้อยละ 10.20 และ ไม่แน่ใจ จำนวน 6 ราย คิดเป็นร้อยละ 6.80 และ ไม่พบกลุ่มตัวอย่างที่ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

คำถามในประเด็นที่ 6 การใช้บัญชีอัตราโทษเป็นหลักในการกำหนดโทษ ทำให้คำพิพากษาคดีแต่ละคดีใช้มาตรฐานเดียว

- ส่วนใหญ่เห็นด้วยกับประเด็นที่ว่า การใช้บัญชีอัตราโทษเป็นหลักในการกำหนดโทษ ทำให้คำพิพากษาคดีแต่ละคดีใช้มาตรฐานเดียวจำนวน 143 ราย คิดเป็นร้อยละ 58.60 รองลงมา ไม่แน่ใจ จำนวน 45 ราย คิดเป็นร้อยละ 18.40 เห็นด้วยอย่างยิ่ง จำนวน 29 ราย คิดเป็นร้อยละ 11.90 ไม่เห็นด้วย จำนวน 25 ราย คิดเป็นร้อยละ 10.20 และมีกลุ่มตัวอย่างที่ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่งเพียง 2 ราย คิดเป็นร้อยละ 0.80

- ที่มีอาชีพเป็นผู้พิพากษา ส่วนใหญ่เห็นด้วยกับประเด็นที่ว่า การใช้บัญชีอัตราโทษเป็นหลักในการกำหนดโทษ ทำให้คำพิพากษาคดีแต่ละคดีใช้มาตรฐานเดียวจำนวน 30 ราย คิดเป็นร้อยละ 65.20 รองลงมา ไม่แน่ใจ จำนวน 8 ราย คิดเป็นร้อยละ 17.40 เห็นด้วยอย่างยิ่ง จำนวน 5 ราย คิดเป็นร้อยละ 10.90 ไม่เห็นด้วย จำนวน 2 ราย คิดเป็นร้อยละ 4.30 และมีกลุ่มตัวอย่างที่ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่งเพียง 1 ราย คิดเป็นร้อยละ 2.20

- ที่มีอาชีพเป็นพนักงานอัยการ ส่วนใหญ่เห็นด้วยกับประเด็นที่ว่า การใช้บัญชีอัตราโทษเป็นหลักในการกำหนดโทษ ทำให้คำพิพากษาคดีแต่ละคดีใช้มาตรฐานเดียวจำนวน 13 ราย คิดเป็นร้อยละ 50 รองลงมา ไม่แน่ใจ จำนวน 6 ราย คิดเป็นร้อยละ 23.10 และไม่เห็นด้วย จำนวน 4 ราย คิดเป็นร้อยละ 15.40 ตามลำดับ

- ที่มีอาชีพเป็นพนักงานสอบสวน ส่วนใหญ่เห็นด้วยกับประเด็นที่ว่า การใช้บัญชีอัตราโทษเป็นหลักในการกำหนดโทษ ทำให้คำพิพากษาคดีแต่ละคดีใช้มาตรฐานเดียวจำนวน 50 ราย คิดเป็นร้อยละ 59.50 รองลงมา ไม่แน่ใจ จำนวน 14 ราย คิดเป็นร้อยละ 16.70 ไม่เห็นด้วยกับเห็นด้วยอย่างยิ่ง มีจำนวนเท่ากัน คือ 10 คิดเป็นร้อยละ 11.90

- ที่มีอาชีพเป็นทนายความ/นักกฎหมาย ส่วนใหญ่เห็นด้วยกับประเด็นที่ว่า การใช้บัญชีอัตราโทษเป็นหลักในการกำหนดโทษ ทำให้คำพิพากษาคดีแต่ละคดีใช้มาตรฐานเดียวจำนวน 50 ราย คิดเป็นร้อยละ 59.50 รองลงมา ไม่แน่ใจ จำนวน 17 ราย คิดเป็นร้อยละ 19.30 เห็นด้วยอย่างยิ่ง มีจำนวน 11 คิดเป็นร้อยละ 12.50 ไม่เห็นด้วย จำนวน 9 คิดเป็นร้อยละ 10.20 และ พบว่ามีเพียงกลุ่มตัวอย่างเพียง 1 ราย ที่ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่งกับประเด็นนี้

คำถามในประเด็นที่ 7 ถ้าศาลใช้ดุลพินิจอย่างไม่มีขอบเขต จะทำให้เกิดความไม่ยุติธรรมได้

- ส่วนใหญ่เห็นด้วยกับประเด็นที่ว่า ถ้าศาลใช้ดุลพินิจอย่างไม่มีขอบเขต จะทำให้เกิดความไม่ยุติธรรมได้จำนวน 108 ราย คิดเป็นร้อยละ 44.30 รองลงมา เห็นด้วยอย่างยิ่ง จำนวน 99 ราย คิดเป็นร้อยละ 40.60 ไม่แน่ใจ จำนวน 22 ราย คิดเป็นร้อยละ 9.00 ไม่เห็นด้วย จำนวน 11 ราย คิดเป็นร้อยละ 4.50 และมีกลุ่มตัวอย่างที่ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่งเพียง 4 ราย คิดเป็นร้อยละ 1.60

- ที่มีอาชีพเป็นผู้พิพากษา ส่วนใหญ่เห็นด้วยกับประเด็นที่ว่า ถ้าศาลใช้ดุลพินิจอย่างไม่มีขอบเขต จะทำให้เกิดความไม่ยุติธรรมได้จำนวน 26 ราย คิดเป็นร้อยละ 56.50 รองลงมา เห็นด้วย

อย่างยิ่ง จำนวน 12 ราย คิดเป็นร้อยละ 26.10 ไม่เห็นด้วย จำนวน 5 ราย คิดเป็นร้อยละ 10.90 ไม่แน่ใจ จำนวน 2 ราย คิดเป็นร้อยละ 4.30 และมีกลุ่มตัวอย่างที่ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่งเพียง 1 ราย คิดเป็นร้อยละ 2.20

- ที่มีอาชีพเป็นพนักงานอัยการ ส่วนใหญ่เห็นด้วยอย่างยิ่งกับประเด็นที่ว่า ถ้าศาลใช้ดุลพินิจอย่างไม่มีขอบเขต จะทำให้เกิดความไม่ยุติธรรมได้จำนวน 15 ราย คิดเป็นร้อยละ 57.70 รองลงมา เห็นด้วย จำนวน 10 ราย คิดเป็นร้อยละ 38.50 และมีกลุ่มตัวอย่างที่ไม่แน่ใจเพียง 1 ราย คิดเป็นร้อยละ 3.80 ตามลำดับ

- ที่มีอาชีพเป็นพนักงานสอบสวน ส่วนใหญ่เห็นด้วยกับประเด็นที่ว่า ถ้าศาลใช้ดุลพินิจอย่างไม่มีขอบเขต จะทำให้เกิดความไม่ยุติธรรมได้จำนวน 50 ราย คิดเป็นร้อยละ 59.50 รองลงมา เห็นด้วยอย่างยิ่ง จำนวน 23 ราย คิดเป็นร้อยละ 27.40 ไม่แน่ใจ จำนวน 9 ราย คิดเป็นร้อยละ 10.70 ไม่เห็นด้วย จำนวน 2 ราย คิดเป็นร้อยละ 2.40 และไม่พบกลุ่มตัวอย่างที่ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

- ที่มีอาชีพเป็นทนายความ/นักกฎหมาย ส่วนใหญ่เห็นด้วยอย่างยิ่งกับประเด็นที่ว่า ถ้าศาลใช้ดุลพินิจอย่างไม่มีขอบเขต จะทำให้เกิดความไม่ยุติธรรมได้จำนวน 49 ราย คิดเป็นร้อยละ 55.70 รองลงมา เห็นด้วยจำนวน 22 ราย คิดเป็นร้อยละ 25 ไม่แน่ใจ จำนวน 10 ราย คิดเป็นร้อยละ 11.40 ไม่เห็นด้วย จำนวน 4 ราย คิดเป็นร้อยละ 4.50 และไม่เห็นด้วยอย่างยิ่งจำนวน 3 ราย คิดเป็นร้อยละ 3.40

คำถามในประเด็นที่ 8 ผู้พิพากษาควรใช้ดุลพินิจโดยคำนึงถึงความยุติธรรมตามกฎหมายยิ่งกว่าความยุติธรรมตามความนึกคิดของตนได้

- ส่วนใหญ่เห็นด้วยกับประเด็นที่ว่า ผู้พิพากษาควรใช้ดุลพินิจโดยคำนึงถึงความยุติธรรมตามกฎหมายยิ่งกว่าความยุติธรรมตามความนึกคิดของตนได้จำนวน 105 ราย คิดเป็นร้อยละ 43.00 รองลงมา เห็นด้วยอย่างยิ่ง จำนวน 85 ราย คิดเป็นร้อยละ 34.80 ไม่แน่ใจ จำนวน 37 ราย คิดเป็นร้อยละ 15.20 ไม่เห็นด้วย จำนวน 11 ราย คิดเป็นร้อยละ 4.50 และมีกลุ่มตัวอย่างที่ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่งเพียง 6 ราย คิดเป็นร้อยละ 2.50

- ที่มีอาชีพเป็นผู้พิพากษา ส่วนใหญ่เห็นด้วยกับประเด็นที่ว่า ผู้พิพากษาควรใช้ดุลพินิจโดยคำนึงถึงความยุติธรรมตามกฎหมายยิ่งกว่าความยุติธรรมตามความนึกคิดของตนได้จำนวน 21 ราย คิดเป็นร้อยละ 45.70 รองลงมา เห็นด้วยอย่างยิ่ง จำนวน 15 ราย คิดเป็นร้อยละ 32.60 ไม่แน่ใจ จำนวน 6 ราย คิดเป็นร้อยละ 13.00 ไม่เห็นด้วย จำนวน 3 ราย คิดเป็นร้อยละ 6.50 และมีกลุ่มตัวอย่างที่ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่งเพียง 1 ราย คิดเป็นร้อยละ 2.20

- ที่มีอาชีพเป็นพนักงานอัยการ ส่วนใหญ่เห็นด้วยอย่างยิ่งกับประเด็นที่ว่า ผู้พิพากษาควรใช้ดุลพินิจโดยคำนึงถึงความยุติธรรมตามกฎหมายยิ่งกว่าความยุติธรรมตามความนึกคิดของตนได้

จำนวน 13 ราย คิดเป็นร้อยละ 50 รองลงมา เห็นด้วยจำนวน 7 ราย คิดเป็นร้อยละ 26.90 และมีกลุ่มตัวอย่างที่ไม่แน่ใจ ไม่เห็นด้วย และไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง จำนวนเท่ากับ คือ 2 ราย คิดเป็นร้อยละ 7.70

- ที่มีอาชีพเป็นพนักงานสอบสวน ส่วนใหญ่เห็นด้วยกับประเด็นที่ว่า ผู้พิพากษาควรใช้ดุลพินิจโดยคำนึงถึงความยุติธรรมตามกฎหมายยิ่งกว่าความยุติธรรมตามความนึกคิดของตนได้ จำนวน 44 ราย คิดเป็นร้อยละ 52.40 รองลงมา เห็นด้วยอย่างยิ่งจำนวน 27 ราย คิดเป็นร้อยละ 32.10 ไม่แน่ใจ จำนวน 10 ราย คิดเป็นร้อยละ 11.90 ไม่เห็นด้วย จำนวน 3 ราย คิดเป็นร้อยละ 3.60 และไม่พบกลุ่มตัวอย่างที่ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

- ที่มีอาชีพเป็นทนายความ/นักกฎหมาย ส่วนใหญ่เห็นด้วยกับประเด็นที่ว่า ผู้พิพากษาควรใช้ดุลพินิจโดยคำนึงถึงความยุติธรรมตามกฎหมายยิ่งกว่าความยุติธรรมตามความนึกคิดของตนได้ จำนวน 33 ราย คิดเป็นร้อยละ 37.50 รองลงมา เห็นด้วยอย่างยิ่งจำนวน 30 ราย คิดเป็นร้อยละ 34.10 ไม่แน่ใจ จำนวน 19 ราย คิดเป็นร้อยละ 21.60 และมีกลุ่มตัวอย่างที่ไม่เห็นด้วยกับไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง จำนวนเท่ากันคือ 3 ราย คิดเป็นร้อยละ 3.40

คำถามในประเด็นที่ 9 การใช้ดุลพินิจกำหนดโทษศาลควรคำนึงถึงวัตถุประสงค์ของการลงโทษ

- ส่วนใหญ่เห็นด้วยกับประเด็นที่ว่า การใช้ดุลพินิจกำหนดโทษศาลควรคำนึงถึงวัตถุประสงค์ของการลงโทษจำนวน 124 ราย คิดเป็นร้อยละ 50.80 รองลงมา เห็นด้วยอย่างยิ่งจำนวน 91 ราย คิดเป็นร้อยละ 37.30 ไม่แน่ใจ จำนวน 22 ราย คิดเป็นร้อยละ 9.00 ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง จำนวน 4 ราย คิดเป็นร้อยละ 1.60 และมีกลุ่มตัวอย่างที่ไม่เห็นด้วยเพียง 3 ราย คิดเป็นร้อยละ 1.20

- ที่มีอาชีพเป็นผู้พิพากษา ส่วนใหญ่เห็นด้วยกับประเด็นที่ว่า การใช้ดุลพินิจกำหนดโทษศาลควรคำนึงถึงวัตถุประสงค์ของการลงโทษจำนวน 28 ราย คิดเป็นร้อยละ 60.90 รองลงมา เห็นด้วยอย่างยิ่ง จำนวน 17 ราย คิดเป็นร้อยละ 37.00 ไม่แน่ใจ จำนวน 1 ราย คิดเป็นร้อยละ 2.20 และไม่พบตัวอย่างที่ไม่เห็นด้วย และไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

- ที่มีอาชีพเป็นพนักงานอัยการ ส่วนใหญ่เห็นด้วยอย่างยิ่งกับประเด็นที่ว่า การใช้ดุลพินิจกำหนดโทษศาลควรคำนึงถึงวัตถุประสงค์ของการลงโทษจำนวน 13 ราย คิดเป็นร้อยละ 50 รองลงมา เห็นด้วย จำนวน 11 ราย คิดเป็นร้อยละ 42.30 และไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง จำนวน 2 ราย คิดเป็นร้อยละ 7.70

- ที่มีอาชีพเป็นพนักงานสอบสวน ส่วนใหญ่เห็นด้วยกับประเด็นที่ว่า การใช้ดุลพินิจกำหนดโทษศาลควรคำนึงถึงวัตถุประสงค์ของการลงโทษจำนวน 55 ราย คิดเป็นร้อยละ 65.50

รองลงมา เห็นด้วยอย่างยิ่ง จำนวน 20 ราย คิดเป็นร้อยละ 23.80 ไม่แน่ใจ จำนวน 6 ราย คิดเป็นร้อยละ 7.10 ไม่เห็นด้วยจำนวน 3 ราย คิดเป็นร้อยละ 3.60 และไม่พบตัวอย่างที่ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

- ที่มีอาชีพเป็นทนายความ/นักกฎหมาย ส่วนใหญ่เห็นด้วยอย่างยิ่งกับประเด็นที่ว่า การใช้ดุลพินิจกำหนดโทษศาลควรคำนึงถึงวัตถุประสงค์ของการลงโทษจำนวน 41 ราย คิดเป็นร้อยละ 46.60 รองลงมา เห็นด้วย จำนวน 30 ราย คิดเป็นร้อยละ 34.10 ไม่แน่ใจ จำนวน 15 ราย คิดเป็นร้อยละ 17 ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่งจำนวน 2 ราย คิดเป็นร้อยละ 2.30 และไม่พบตัวอย่างที่ไม่เห็นด้วย

คำถามในประเด็นที่ 10 การใช้ดุลพินิจกำหนดโทษศาลควรพิจารณาจากเจตนาของผู้กระทำผิดเป็นหลัก

- ส่วนใหญ่เห็นด้วยกับประเด็นที่ว่า การใช้ดุลพินิจกำหนดโทษศาลควรพิจารณาจากเจตนาของผู้กระทำผิดเป็นหลักจำนวน 115 ราย คิดเป็นร้อยละ 47.10 รองลงมา เห็นด้วยอย่างยิ่ง จำนวน 81 ราย คิดเป็นร้อยละ 33.20 ไม่แน่ใจ จำนวน 27 ราย คิดเป็นร้อยละ 11.10 ไม่เห็นด้วย จำนวน 21 ราย คิดเป็นร้อยละ 8.60 และไม่พบกลุ่มตัวอย่างที่ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

- ที่มีอาชีพเป็นผู้พิพากษา ส่วนใหญ่เห็นด้วยกับประเด็นที่ว่า การใช้ดุลพินิจกำหนดโทษศาลควรพิจารณาจากเจตนาของผู้กระทำผิดเป็นหลักจำนวน 20 ราย คิดเป็นร้อยละ 43.50 รองลงมา เห็นด้วยอย่างยิ่ง จำนวน 14 ราย คิดเป็นร้อยละ 30.40 กลุ่มตัวอย่างที่ไม่แน่ใจกับไม่เห็นด้วย มีจำนวนเท่ากันคือ 6 ราย คิดเป็นร้อยละ 13 และไม่พบกลุ่มตัวอย่างที่ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

- ที่มีอาชีพเป็นพนักงานอัยการ ส่วนใหญ่เห็นด้วยกับประเด็นที่ว่า การใช้ดุลพินิจกำหนดโทษศาลควรพิจารณาจากเจตนาของผู้กระทำผิดเป็นหลัก จำนวน 14 ราย คิดเป็นร้อยละ 53.80 รองลงมา เห็นด้วยอย่างยิ่ง กับไม่เห็นด้วย มีจำนวนเท่ากัน คือ 6 ราย คิดเป็นร้อยละ 23.10

- ที่มีอาชีพเป็นพนักงานสอบสวน ส่วนใหญ่เห็นด้วยกับประเด็นที่ว่า การใช้ดุลพินิจกำหนดโทษศาลควรคำนึงถึงวัตถุประสงค์ของการลงโทษจำนวน 47 ราย คิดเป็นร้อยละ 56 รองลงมา เห็นด้วยอย่างยิ่ง จำนวน 26 ราย คิดเป็นร้อยละ 31 ไม่แน่ใจ จำนวน 8 ราย คิดเป็นร้อยละ 9.50 ไม่เห็นด้วยจำนวน 3 ราย คิดเป็นร้อยละ 3.60 และไม่พบตัวอย่างที่ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

- ที่มีอาชีพเป็นทนายความ/นักกฎหมาย ส่วนใหญ่เห็นด้วยอย่างยิ่งกับประเด็นที่ว่า การใช้ดุลพินิจกำหนดโทษศาลควรคำนึงถึงวัตถุประสงค์ของการลงโทษจำนวน 35 ราย คิดเป็นร้อยละ 39.80 รองลงมา เห็นด้วย จำนวน 34 ราย คิดเป็นร้อยละ 38.60 ไม่แน่ใจ จำนวน 13 ราย คิดเป็นร้อยละ 14.80 ไม่เห็นด้วยจำนวน 6 ราย คิดเป็นร้อยละ 6.80 และไม่พบตัวอย่างที่ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

4.4 ทศนคติของผู้พิพากษา พนักงานอัยการ พนักงานสอบสวน และทนายความที่มีต่อมาตรฐานการกำหนดโทษ(ยึดถือ)

ตารางที่ 4.8 ทศนคติของผู้พิพากษา พนักงานอัยการ พนักงานสอบสวนและทนายความที่มีต่อมาตรฐานการกำหนดโทษ (ยึดถือ)

ประเด็น	ประเภท กลุ่มตัวอย่าง	เห็นด้วยอย่างยิ่ง		เห็นด้วย		ไม่แน่ใจ		ไม่เห็นด้วย		ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	
		จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
1. ศาลควรมีการกำหนดโทษ อัตราโทษไว้เป็นมาตรฐานเดียวกัน ทั่วประเทศ	ทัศนคติรวม	54	22.10	101	41.40	29	11.90	50	20.50	10	4.10
	ผู้พิพากษา	8	17.40	8	17.40	4	8.70	20	43.50	6	13.00
	อัยการ	2	7.70	17	65.40	4	15.40	3	11.50	-	-
	พนักงานสอบสวน	15	17.90	39	46.40	10	11.90	17	20.20	3	3.60
	ทนายความ/นักกฎหมาย	29	33.00	37	42.00	11	12.50	10	11.40	1	1.10
2. ศาลควรกำหนดโทษโดยคำนึง ถึงอัตราโทษที่กฎหมายกำหนดไว้ ในแต่ละฐานความผิด	ทัศนคติรวม	41	16.80	163	66.80	29	11.90	8	3.30	3	1.20
	ผู้พิพากษา	6	13.00	32	69.60	5	10.90	3	6.50	-	-
	อัยการ	4	15.40	19	73.10	3	11.50	-	-	-	-
	พนักงานสอบสวน	13	15.50	59	70.20	10	11.90	2	2.40	-	-
	ทนายความ/นักกฎหมาย	18	20.50	53	60.20	11	12.50	3	3.40	3	3.40

ประเด็น	ประเภท กลุ่มตัวอย่าง	เห็นด้วยอย่างยิ่ง		เห็นด้วย		ไม่แน่ใจ		ไม่เห็นด้วย		ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	
		จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
3. การมีบัญชีอัตราโทษมีผล กระทบต่อความเป็นอิสระของผู้ พิพากษา	ทัศนคติรวม	35	14.30	92	37.70	77	31.60	34	13.90	6	2.50
	ผู้พิพากษา	3	6.50	11	23.90	12	26.10	19	41.30	1	2.20
	อัยการ	-	-	9	34.60	12	46.20	3	11.50	2	7.70
	พนักงานสอบสวน	7	8.30	35	41.70	33	39.30	7	8.30	2	2.40
	ทนายความ/นักกฎหมาย	25	28.40	37	42.00	20	22.70	5	5.70	1	1.10
4. การที่ศาลพิพากษากำหนดโทษ จำเลยในข้อหาเดียวกันเท่ากันทุก คดีเป็นสิ่งที่ดี	ทัศนคติรวม	39	16.00	65	26.60	56	23.00	71	29.10	13	5.30
	ผู้พิพากษา	2	4.30	10	21.70	13	28.30	17	37.00	4	8.70
	อัยการ	2	7.70	8	30.80	3	11.50	12	46.20	1	3.80
	พนักงานสอบสวน	6	7.10	24	28.60	29	34.50	22	26.20	3	3.60
	ทนายความ/นักกฎหมาย	29	33.00	23	26.10	11	12.50	20	22.70	5	5.70
5. การพิจารณาพิพากษาคดี ศาล ควรมีอิสระในการใช้ดุลพินิจ	ทัศนคติรวม	40	16.40	143	58.60	42	17.20	18	7.40	1	0.40
	ผู้พิพากษา	16	34.80	27	58.70	1	2.20	2	4.30	-	-
	อัยการ	-	-	18	69.20	7	26.90	1	3.80	-	-
	พนักงานสอบสวน	13	15.50	45	53.60	19	22.60	6	7.10	1	1.20
	ทนายความ/นักกฎหมาย	11	12.50	53	60.20	15	17.00	9	10.20	-	-

ประเด็น	ประเภท กลุ่มตัวอย่าง	เห็นด้วยอย่างยิ่ง		เห็นด้วย		ไม่แน่ใจ		ไม่เห็นด้วย		ไม่เห็นด้วยอย่างแรง	
		จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
6. ไม่ควรมีมาตรฐานการกำหนดโทษ (ยี่ตอก) อีกเพราะผู้พิพากษาจะได้ใช้ดุลพินิจได้อย่างอิสระ	ทัศนคติรวม	30	12.30	55	22.50	70	28.70	73	29.90	16	6.60
	ผู้พิพากษา	1	2.20	7	15.20	7	15.20	25	54.30	6	13.00
	อัยการ	-	-	5	19.20	8	30.80	10	38.50	3	11.50
	พนักงานสอบสวน	5	6.00	25	29.80	28	33.30	20	23.80	6	7.10
	ทนายความ/นักกฎหมาย	24	27.30	18	20.50	27	30.70	18	20.50	1	1.10
7. การใช้ดุลพินิจกำหนดโทษทำให้เกิดความไม่แน่นอนของค่าพิพากษาในคดีที่พฤติการณ์แห่งคดีใกล้เคียงกัน	ทัศนคติรวม	32	13.10	127	52.00	61	21.00	23	9.40	1	0.40
	ผู้พิพากษา	2	4.30	29	63.00	6	13.00	8	17.40	1	2.20
	อัยการ	2	7.70	17	65.40	7	26.90	-	-	-	-
	พนักงานสอบสวน	7	8.30	39	46.40	28	33.30	10	11.90	-	-
	ทนายความ/นักกฎหมาย	21	23.90	42	47.70	20	22.70	5	5.70	-	-
8. ผู้พิพากษาบางท่านยังใช้ดุลพินิจในการกำหนดโทษได้ไม่เหมาะสมจึงต้องใช้มาตรฐานการกำหนดโทษ (ยี่ตอก)	ทัศนคติรวม	39	16.00	115	47.10	58	23.80	28	11.50	4	1.60
	ผู้พิพากษา	7	15.20	27	58.70	8	17.40	3	6.50	1	2.20
	อัยการ	3	11.50	16	61.50	5	19.20	2	7.70	-	-
	พนักงานสอบสวน	11	13.10	34	40.50	21	25.00	15	17.90	3	3.60
	ทนายความ/นักกฎหมาย	18	20.50	38	43.20	24	27.30	8	9.10	-	-

จากตารางที่ 4.8 พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่ตอบคำถามในประเด็นต่าง ๆ มีดังนี้

คำถามในประเด็นที่ 1 ศาลควรมีการกำหนดบัญชีอัตราโทษไว้เป็นมาตรฐานเดียวกันทั่วประเทศ

- ส่วนใหญ่เห็นด้วยกับประเด็นที่ว่า ศาลควรมีการกำหนดบัญชีอัตราโทษไว้เป็นมาตรฐานเดียวกันทั่วประเทศจำนวน 101 ราย คิดเป็นร้อยละ 41.40 รองลงมา เห็นด้วยอย่างยิ่ง จำนวน 54 ราย คิดเป็นร้อยละ 22.10 ไม่เห็นด้วยจำนวน 50 ราย คิดเป็นร้อยละ 20.50 ไม่แน่ใจ จำนวน 29 ราย คิดเป็นร้อยละ 11.90 และมีกลุ่มตัวอย่างเพียง 10 ราย ที่ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง คิดเป็นร้อยละ 4.10

- ผู้ที่มีอาชีพเป็นผู้พิพากษา ส่วนใหญ่ ไม่เห็นด้วยกับประเด็นที่ว่า ศาลควรมีการกำหนดบัญชีอัตราโทษไว้เป็นมาตรฐานเดียวกันทั่วประเทศจำนวน 20 ราย คิดเป็นร้อยละ 43.50 รองลงมา เห็นด้วยอย่างยิ่งและเห็นด้วยจำนวนเท่ากันคือ 8 ราย คิดเป็นร้อยละ 17.40 ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่งจำนวน 6 ราย คิดเป็นร้อยละ 13 และมีกลุ่มตัวอย่างที่ไม่แน่ใจเพียง 4 ราย คิดเป็นร้อยละ 8.70

- ผู้ที่มีอาชีพเป็นพนักงานอัยการ ส่วนใหญ่เห็นด้วยกับประเด็นที่ว่า ศาลควรมีการกำหนดบัญชีอัตราโทษไว้เป็นมาตรฐานเดียวกันทั่วประเทศจำนวน 17 ราย คิดเป็นร้อยละ 65.40 รองลงมา ไม่แน่ใจ จำนวน 4 ราย คิดเป็นร้อยละ 15.40 ไม่เห็นด้วยจำนวน 3 ราย คิดเป็นร้อยละ 11.50 เห็นด้วยอย่างยิ่ง จำนวน 2 ราย คิดเป็นร้อยละ 7.70 และไม่พบกลุ่มตัวอย่างที่ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

- ผู้ที่มีอาชีพเป็นพนักงานสอบสวนส่วนใหญ่เห็นด้วยกับประเด็นที่ว่า ศาลควรมีการกำหนดบัญชีอัตราโทษไว้เป็นมาตรฐานเดียวกันทั่วประเทศจำนวน 39 ราย คิดเป็นร้อยละ 46.40 รองลงมา ไม่เห็นด้วย จำนวน 17 ราย คิดเป็นร้อยละ 20.20 เห็นด้วยอย่างยิ่งจำนวน 15 ราย คิดเป็นร้อยละ 17.90 ไม่แน่ใจ จำนวน 10 ราย คิดเป็นร้อยละ 11.90 และมีกลุ่มตัวอย่างเพียง 3 ราย ที่ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง คิดเป็นร้อยละ 3.60

- ผู้ที่มีอาชีพทนายความ/นักกฎหมายส่วนใหญ่เห็นด้วยกับประเด็นที่ว่า ศาลควรมีการกำหนดบัญชีอัตราโทษไว้เป็นมาตรฐานเดียวกันทั่วประเทศจำนวน 37 ราย คิดเป็นร้อยละ 42 รองลงมา เห็นด้วยอย่างยิ่ง จำนวน 29 ราย คิดเป็นร้อยละ 33 ไม่แน่ใจจำนวน 11 ราย คิดเป็นร้อยละ 12.50 ไม่เห็นด้วย จำนวน 10 ราย คิดเป็นร้อยละ 11.40 และมีกลุ่มตัวอย่างเพียง 1 ราย ที่ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง คิดเป็นร้อยละ 1.10

คำถามในประเด็นที่ 2 ศาลควรกำหนดโทษโดยคำนึงถึงอัตราโทษที่กฎหมายกำหนดไว้ในแต่ละฐานความผิด

- ส่วนใหญ่เห็นด้วยกับประเด็นที่ว่า ศาลควรกำหนดโทษโดยคำนึงถึงอัตราโทษที่กฎหมายกำหนดไว้ในแต่ละฐานความผิดจำนวน 163 ราย คิดเป็นร้อยละ 66.80 รองลงมา เห็นด้วยอย่างยิ่งจำนวน 41 ราย คิดเป็นร้อยละ 16.80 ไม่แน่ใจจำนวน 29 ราย คิดเป็นร้อยละ 11.90 ไม่เห็นด้วย

จำนวน 8 ราย คิดเป็นร้อยละ 3.30 และมีกลุ่มตัวอย่างเพียง 3 ราย ที่ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง คิดเป็นร้อยละ 1.20

- ผู้ที่มีอาชีพเป็นผู้พิพากษา ส่วนใหญ่ เห็นด้วยกับประเด็นที่ว่า ศาลควรกำหนดโทษโดยคำนึงถึงอัตราโทษที่กฎหมายกำหนดไว้ในแต่ละฐานความผิดจำนวน 32 ราย คิดเป็นร้อยละ 69.60 รองลงมา เห็นด้วยอย่างยิ่ง จำนวน 6 ราย คิดเป็นร้อยละ 13 ไม่แน่ใจจำนวน 5 ราย คิดเป็นร้อยละ 10.90 ไม่เห็นด้วย จำนวน 3 ราย คิดเป็นร้อยละ 6.50 และไม่พบกลุ่มตัวอย่างที่ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

- ผู้ที่มีอาชีพเป็นพนักงานอัยการ ส่วนใหญ่เห็นด้วยกับประเด็นที่ว่า ศาลควรกำหนดโทษโดยคำนึงถึงอัตราโทษที่กฎหมายกำหนดไว้ในแต่ละฐานความผิดจำนวน 19 ราย คิดเป็นร้อยละ 73.10 รองลงมา เห็นด้วยอย่างยิ่ง จำนวน 4 ราย คิดเป็นร้อยละ 15.40 ไม่แน่ใจจำนวน 3 ราย คิดเป็นร้อยละ 11.50 และไม่พบกลุ่มตัวอย่างที่ไม่เห็นด้วยกับไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

- ผู้ที่มีอาชีพเป็นพนักงานสอบสวนส่วนใหญ่เห็นด้วยกับประเด็นที่ว่า ศาลควรกำหนดโทษโดยคำนึงถึงอัตราโทษที่กฎหมายกำหนดไว้ในแต่ละฐานความผิดจำนวน 59 ราย คิดเป็นร้อยละ 70.20 รองลงมา เห็นด้วยอย่างยิ่ง จำนวน 13 ราย คิดเป็นร้อยละ 15.50 ไม่แน่ใจจำนวน 10 ราย คิดเป็นร้อยละ 11.90 ไม่เห็นด้วย จำนวน 2 ราย คิดเป็นร้อยละ 2.40 และไม่พบกลุ่มตัวอย่างที่ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

- ผู้ที่มีอาชีพทนายความ/นักกฎหมายส่วนใหญ่เห็นด้วยกับประเด็นที่ว่า ศาลควรกำหนดโทษโดยคำนึงถึงอัตราโทษที่กฎหมายกำหนดไว้ในแต่ละฐานความผิดจำนวน 53 ราย คิดเป็นร้อยละ 60.20 รองลงมา เห็นด้วยอย่างยิ่ง จำนวน 18 ราย คิดเป็นร้อยละ 20.50 ไม่แน่ใจจำนวน 11 ราย คิดเป็นร้อยละ 12.50 และไม่เห็นด้วยกับไม่เห็นด้วยอย่างยิ่งมีจำนวนเท่ากันคือ 3 ราย คิดเป็นร้อยละ 3.40

คำถามในประเด็นที่ 3 การมีบัญชีอัตราโทษมีผลกระทบต่อความเป็นอิสระของผู้พิพากษา

- ส่วนใหญ่เห็นด้วยกับประเด็นที่ว่า การมีบัญชีอัตราโทษมีผลกระทบต่อความเป็นอิสระของผู้พิพากษาจำนวน 92 ราย คิดเป็นร้อยละ 37.70 รองลงมา ไม่แน่ใจ จำนวน 77 ราย คิดเป็นร้อยละ 31.60 เห็นด้วยอย่างยิ่งจำนวน 35 ราย คิดเป็นร้อยละ 14.30 ไม่เห็นด้วย จำนวน 34 ราย คิดเป็นร้อยละ 13.90 และมีกลุ่มตัวอย่างเพียง 6 ราย ที่ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง คิดเป็นร้อยละ 2.50

- ผู้ที่มีอาชีพเป็นผู้พิพากษา ส่วนใหญ่ ไม่เห็นด้วยกับประเด็นที่ว่า การมีบัญชีอัตราโทษมีผลกระทบต่อความเป็นอิสระของผู้พิพากษาจำนวน 19 ราย คิดเป็นร้อยละ 41.30 รองลงมา ไม่แน่ใจ จำนวน 12 ราย คิดเป็นร้อยละ 26.10 เห็นด้วยจำนวน 11 ราย คิดเป็นร้อยละ 23.90 เห็นด้วยอย่างยิ่งจำนวน 3 ราย คิดเป็นร้อยละ 6.50 และมีกลุ่มตัวอย่างเพียง 1 ราย ที่ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง คิดเป็นร้อยละ 2.20

- ผู้ที่มีอาชีพเป็นพนักงานอัยการ ส่วนใหญ่ไม่แน่ใจกับประเด็นที่ว่า ศาลควรกำหนดโทษ โดยคำนึงถึงอัตราโทษที่กฎหมายกำหนดไว้ในแต่ละฐานความผิดจำนวน 12 ราย คิดเป็นร้อยละ 46.20 รองลงมา เห็นด้วย จำนวน 9 ราย คิดเป็นร้อยละ 34.60 ไม่เห็นด้วยจำนวน 3 ราย คิดเป็นร้อยละ 11.50 ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง จำนวน 2 ราย คิดเป็นร้อยละ 7.70 และไม่พบกลุ่มตัวอย่างที่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

- ผู้ที่มีอาชีพเป็นพนักงานสอบสวนส่วนใหญ่เห็นด้วยกับประเด็นที่ว่า การมีบัญญัติอัตราโทษ มีผลกระทบต่อความเป็นอิสระของผู้พิพากษาจำนวน 35 ราย คิดเป็นร้อยละ 41.70 รองลงมา ไม่แน่ใจ จำนวน 33 ราย คิดเป็นร้อยละ 39.30 เห็นด้วยอย่างยิ่งกับไม่เห็นด้วยมีจำนวนเท่ากันคือ 7 ราย คิดเป็นร้อยละ 8.30 และมีกลุ่มตัวอย่างเพียง 2 ราย ที่ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง คิดเป็นร้อยละ 2.40

- ผู้ที่มีอาชีพทนายความ/นักกฎหมายส่วนใหญ่เห็นด้วยกับประเด็นที่ว่า การมีบัญญัติอัตราโทษ มีผลกระทบต่อความเป็นอิสระของผู้พิพากษาจำนวน 37 ราย คิดเป็นร้อยละ 42 รองลงมา เห็นด้วยอย่างยิ่ง จำนวน 25 ราย คิดเป็นร้อยละ 28.40 ไม่แน่ใจจำนวน 20 ราย คิดเป็นร้อยละ 22.70 ไม่เห็นด้วย จำนวน 5 ราย คิดเป็นร้อยละ 5.70 และมีกลุ่มตัวอย่างเพียง 1 ราย ที่ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง คิดเป็นร้อยละ 1.10

คำถามในประเด็นที่ 4 การที่ศาลพิพากษากำหนดโทษจำเลยในข้อหาเดียวกันเท่ากันทุกคดี เป็นสิ่งที่ดี

- ส่วนใหญ่ไม่เห็นด้วยกับประเด็นที่ว่า การที่ศาลพิพากษากำหนดโทษจำเลยในข้อหาเดียวกันเท่ากันทุกคดีเป็นสิ่งที่ดีจำนวน 71 ราย คิดเป็นร้อยละ 29.10 รองลงมา เห็นด้วย จำนวน 65 ราย คิดเป็นร้อยละ 26.60 ไม่แน่ใจจำนวน 56 ราย คิดเป็นร้อยละ 23.00 เห็นด้วยอย่างยิ่ง จำนวน 39 ราย คิดเป็นร้อยละ 16.00 และมีกลุ่มตัวอย่างเพียง 13 ราย ที่ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง คิดเป็นร้อยละ 5.30

- ผู้ที่มีอาชีพเป็นผู้พิพากษา ส่วนใหญ่ ไม่เห็นด้วยกับประเด็นที่ว่า การที่ศาลพิพากษากำหนดโทษจำเลยในข้อหาเดียวกันเท่ากันทุกคดีเป็นสิ่งที่ดีจำนวน 17 ราย คิดเป็นร้อยละ 37 รองลงมา ไม่แน่ใจ จำนวน 13 ราย คิดเป็นร้อยละ 28.30 เห็นด้วยจำนวน 10 ราย คิดเป็นร้อยละ 21.70 ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง จำนวน 4 ราย คิดเป็นร้อยละ 8.70 และมีกลุ่มตัวอย่างเพียง 2 ราย ที่เห็นด้วยอย่างยิ่ง คิดเป็นร้อยละ 4.30

- ผู้ที่มีอาชีพเป็นพนักงานอัยการ ส่วนใหญ่ไม่เห็นด้วยกับประเด็นที่ว่า การมีบัญญัติอัตราโทษมีผลกระทบต่อความเป็นอิสระของผู้พิพากษาจำนวน 12 ราย คิดเป็นร้อยละ 46.20 รองลงมา เห็นด้วยจำนวน 8 ราย คิดเป็นร้อยละ 30.80 ไม่แน่ใจจำนวน 3 ราย คิดเป็นร้อยละ 11.50 เห็นด้วยอย่างยิ่งจำนวน 2 ราย คิดเป็นร้อยละ 7.70 และมีกลุ่มตัวอย่างเพียง 1 ราย ที่ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง คิดเป็นร้อยละ 3.80

- ผู้ที่มีอาชีพเป็นพนักงานสอบสวนส่วนใหญ่ไม่แน่ใจกับประเด็นที่ว่า การที่ศาลพิพากษา กำหนดโทษจำเลยในข้อหาเดียวกันเท่ากันทุกคดีเป็นสิ่งที่ดีจำนวน 29 ราย คิดเป็นร้อยละ 34.50 รองลงมา เห็นด้วย จำนวน 24 ราย คิดเป็นร้อยละ 28.60 ไม่เห็นด้วยจำนวน 22 ราย คิดเป็นร้อยละ 26.20 เห็นด้วยอย่างยิ่ง จำนวน 6 ราย คิดเป็นร้อยละ 7.10 และมีกลุ่มตัวอย่างเพียง 3 ราย ที่ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง คิดเป็นร้อยละ 3.60

- ผู้ที่มีอาชีพทนายความ/นักกฎหมายส่วนใหญ่เห็นด้วยอย่างยิ่งกับประเด็นที่ว่า การที่ศาล พิพากษากำหนดโทษจำเลยในข้อหาเดียวกันเท่ากันทุกคดีเป็นสิ่งที่ดีจำนวน 29 ราย คิดเป็นร้อยละ 33 รองลงมา เห็นด้วย จำนวน 23 ราย คิดเป็นร้อยละ 26.10 ไม่เห็นด้วยจำนวน 20 ราย คิดเป็น ร้อยละ 22.70 ไม่แน่ใจ จำนวน 11 ราย คิดเป็นร้อยละ 12.50 และมีกลุ่มตัวอย่างเพียง 5 ราย ที่ไม่ เห็นด้วยอย่างยิ่ง คิดเป็นร้อยละ 5.70

คำถามในประเด็นที่ 5 การพิจารณาพิพากษาคดี ศาลควรมีอิสระในการใช้ดุลพินิจ

- ส่วนใหญ่เห็นด้วยกับประเด็นที่ว่า การพิจารณาพิพากษาคดี ศาลควรมีอิสระในการใช้ ดุลพินิจ จำนวน 143 ราย คิดเป็นร้อยละ 58.60 รองลงมา ไม่แน่ใจ จำนวน 42 ราย คิดเป็นร้อยละ 17.20 เห็นด้วยอย่างยิ่งจำนวน 40 ราย คิดเป็นร้อยละ 16.40 ไม่เห็นด้วย จำนวน 18 ราย คิดเป็น ร้อยละ 7.40 และมีกลุ่มตัวอย่างเพียง 1 ราย ที่ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง คิดเป็นร้อยละ 0.40

- ผู้ที่มีอาชีพเป็นผู้พิพากษา ส่วนใหญ่ เห็นด้วยกับประเด็นที่ว่า การพิจารณาพิพากษาคดี ศาลควรมีอิสระในการใช้ดุลพินิจ จำนวน 27 ราย คิดเป็นร้อยละ 58.70 รองลงมา เห็นด้วยอย่างยิ่ง จำนวน 16 ราย คิดเป็นร้อยละ 34.80 ไม่เห็นด้วยจำนวน 2 ราย คิดเป็นร้อยละ 4.30 ไม่แน่ใจ จำนวน 1 ราย คิดเป็นร้อยละ 2.20 และไม่พบกลุ่มตัวอย่างที่ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

- ผู้ที่มีอาชีพเป็นพนักงานอัยการ ส่วนใหญ่เห็นด้วยกับประเด็นที่ว่า การที่ศาลพิพากษา กำหนดโทษจำเลยในข้อหาเดียวกันเท่ากันทุกคดีเป็นสิ่งที่ดีจำนวน 18 ราย คิดเป็นร้อยละ 69.20 รองลงมา ไม่แน่ใจ จำนวน 7 ราย คิดเป็นร้อยละ 26.90 ไม่เห็นด้วยจำนวน 1 ราย คิดเป็นร้อยละ 3.80 และไม่พบกลุ่มตัวอย่างที่ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง กับเห็นด้วยอย่างยิ่ง

- ผู้ที่มีอาชีพเป็นพนักงานสอบสวนส่วนใหญ่เห็นด้วยกับประเด็นที่ว่า การพิจารณา พิพากษาคดี ศาลควรมีอิสระในการใช้ดุลพินิจ จำนวน 45 ราย คิดเป็นร้อยละ 53.60 รองลงมา ไม่แน่ใจ จำนวน 19 ราย คิดเป็นร้อยละ 22.60 เห็นด้วยอย่างยิ่งจำนวน 13 ราย คิดเป็นร้อยละ 15.50 ไม่เห็นด้วย จำนวน 6 ราย คิดเป็นร้อยละ 7.10 และมีกลุ่มตัวอย่างเพียง 1 ราย ที่ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง คิดเป็นร้อยละ 1.20

- ผู้มีอาชีพทนายความ/นักกฎหมายส่วนใหญ่เห็นด้วยกับประเด็นที่ว่า การพิจารณาพิพากษาคดี ศาลควรมีอิสระในการใช้ดุลพินิจ จำนวน 53 ราย คิดเป็นร้อยละ 60.20 รองลงมา ไม่แน่ใจ จำนวน 15 ราย คิดเป็นร้อยละ 17 เห็นด้วยอย่างยิ่งจำนวน 11 ราย คิดเป็นร้อยละ 12.50 ไม่เห็นด้วย จำนวน 9 ราย คิดเป็นร้อยละ 10.20 และไม่พบกลุ่มตัวอย่างที่ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

คำถามในประเด็นที่ 6 ไม่ควรมีมาตรฐานการกำหนดโทษ(ยัดดอก) อีกเพราะผู้พิพากษาจะได้ใช้ดุลพินิจได้อย่างอิสระ

- ส่วนใหญ่ไม่เห็นด้วยกับประเด็นที่ว่า ไม่ควรมีมาตรฐานการกำหนดโทษ(ยัดดอก) อีกเพราะผู้พิพากษาจะได้ใช้ดุลพินิจได้อย่างอิสระ จำนวน 73 ราย คิดเป็นร้อยละ 29.90 รองลงมา ไม่แน่ใจ จำนวน 70 ราย คิดเป็นร้อยละ 28.70 เห็นด้วยจำนวน 55 ราย คิดเป็นร้อยละ 22.50 เห็นด้วยอย่างยิ่งจำนวน 30 ราย คิดเป็นร้อยละ 12.30 และมีกลุ่มตัวอย่างเพียง 16 ราย ที่ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง คิดเป็นร้อยละ 6.60

- ผู้ที่มีอาชีพเป็นผู้พิพากษา ส่วนใหญ่ ไม่เห็นด้วยกับประเด็นที่ว่า ไม่ควรมีมาตรฐานการกำหนดโทษ (ยัดดอก) อีกเพราะผู้พิพากษาจะได้ใช้ดุลพินิจได้อย่างอิสระ จำนวน 25 ราย คิดเป็นร้อยละ 54.30 รองลงมา ไม่แน่ใจกับเห็นด้วยมีจำนวนเท่ากันคือ 7 ราย คิดเป็นร้อยละ 15.20 ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่งจำนวน 6 ราย คิดเป็นร้อยละ 13 และมีกลุ่มตัวอย่างที่เห็นด้วยอย่างยิ่งเพียง 1 ราย คิดเป็นร้อยละ 2.20

- ผู้ที่มีอาชีพเป็นพนักงานอัยการ ส่วนใหญ่ไม่เห็นด้วยกับประเด็นที่ว่า การพิจารณาพิพากษาคดี ศาลควรมีอิสระในการใช้ดุลพินิจ จำนวน 10 ราย คิดเป็นร้อยละ 38.50 รองลงมา ไม่แน่ใจจำนวน 8 ราย คิดเป็นร้อยละ 30.80 เห็นด้วยจำนวน 5 ราย คิดเป็นร้อยละ 19.20 ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่งจำนวน 3 ราย คิดเป็นร้อยละ 11.50 และไม่พบกลุ่มตัวอย่างที่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

- ผู้ที่มีอาชีพเป็นพนักงานสอบสวนส่วนใหญ่ไม่แน่ใจกับประเด็นที่ว่า ไม่ควรมีมาตรฐานการกำหนดโทษ (ยัดดอก) อีกเพราะผู้พิพากษาจะได้ใช้ดุลพินิจได้อย่างอิสระ จำนวน 28 ราย คิดเป็นร้อยละ 33.30 รองลงมา เห็นด้วย จำนวน 25 ราย คิดเป็นร้อยละ 29.80 ไม่เห็นด้วยจำนวน 20 ราย คิดเป็นร้อยละ 23.80 ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง จำนวน 6 ราย คิดเป็นร้อยละ 7.10 และมีกลุ่มตัวอย่างเพียง 5 ราย ที่เห็นด้วยอย่างยิ่ง คิดเป็นร้อยละ 6

- ผู้มีอาชีพทนายความ/นักกฎหมายส่วนใหญ่ไม่แน่ใจกับประเด็นที่ว่า ไม่ควรมีมาตรฐานการกำหนดโทษ (ยัดดอก) อีกเพราะผู้พิพากษาจะได้ใช้ดุลพินิจได้อย่างอิสระ จำนวน 27 ราย คิดเป็นร้อยละ 30.70 รองลงมา เห็นด้วยอย่างยิ่งจำนวน 24 ราย คิดเป็นร้อยละ 27.30 เห็นด้วยกับ ไม่เห็นด้วยมีจำนวนเท่ากันคือ 18 ราย คิดเป็นร้อยละ 27.30 และมีกลุ่มตัวอย่างเพียง 1 ราย ที่ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง คิดเป็นร้อยละ 1.10

คำถามในประเด็นที่ 7 การใช้ดุลพินิจกำหนดโทษทำให้เกิดความไม่แน่นอนของคำพิพากษาในคดีที่พฤติการณแห่งคดีใกล้เคียงกัน

- ส่วนใหญ่เห็นด้วยกับประเด็นที่ว่า การใช้ดุลพินิจกำหนดโทษทำให้เกิดความไม่แน่นอนของคำพิพากษาในคดีที่พฤติการณแห่งคดีใกล้เคียงกัน จำนวน 127 ราย คิดเป็นร้อยละ 52.00 รองลงมา ไม่แน่ใจ จำนวน 61 ราย คิดเป็นร้อยละ 21.00 เห็นด้วยอย่างยิ่งจำนวน 32 ราย คิดเป็นร้อยละ 13.10 ไม่เห็นด้วย จำนวน 23 ราย คิดเป็นร้อยละ 9.40 และมีกลุ่มตัวอย่างเพียง 1 ราย ที่ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง คิดเป็นร้อยละ 0.40

- ผู้ที่มีอาชีพเป็นผู้พิพากษา ส่วนใหญ่ เห็นด้วยกับประเด็นที่ว่า การใช้ดุลพินิจกำหนดโทษทำให้เกิดความไม่แน่นอนของคำพิพากษาในคดีที่พฤติการณแห่งคดีใกล้เคียงกัน จำนวน 29 ราย คิดเป็นร้อยละ 63 รองลงมา ไม่เห็นด้วย จำนวน 8 ราย คิดเป็นร้อยละ 17.40 ไม่แน่ใจจำนวน 6 ราย คิดเป็นร้อยละ 13 เห็นด้วยอย่างยิ่งจำนวน 2 ราย คิดเป็นร้อยละ 4.30 และมีกลุ่มตัวอย่างเพียง 1 ราย ที่ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง คิดเป็นร้อยละ 2.20

- ผู้ที่มีอาชีพเป็นพนักงานอัยการ ส่วนใหญ่เห็นด้วยกับประเด็นที่ว่า ไม่ควรมีมาตรฐานการกำหนดโทษ (ยี่ตอก) อีกเพราะผู้พิพากษาจะได้ใช้ดุลพินิจได้อย่างอิสระ จำนวน 17 ราย คิดเป็นร้อยละ 65.40 รองลงมา ไม่แน่ใจ จำนวน 7 ราย คิดเป็นร้อยละ 26.90 เห็นด้วยอย่างยิ่งจำนวน 2 ราย คิดเป็นร้อยละ 7.70 และไม่พบกลุ่มตัวอย่างที่ไม่เห็นด้วยกับไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

- ผู้ที่มีอาชีพเป็นพนักงานสอบสวนส่วนใหญ่เห็นด้วยกับประเด็นที่ว่า การใช้ดุลพินิจกำหนดโทษทำให้เกิดความไม่แน่นอนของคำพิพากษาในคดีที่พฤติการณแห่งคดีใกล้เคียงกัน จำนวน 39 ราย คิดเป็นร้อยละ 46.40 รองลงมา ไม่แน่ใจ จำนวน 28 ราย คิดเป็นร้อยละ 33.30 ไม่เห็นด้วยจำนวน 10 ราย คิดเป็นร้อยละ 11.90 เห็นด้วยอย่างยิ่ง จำนวน 7 ราย คิดเป็นร้อยละ 8.30 และไม่พบกลุ่มตัวอย่างที่ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

- ผู้ที่มีอาชีพทนายความ/นักกฎหมายส่วนใหญ่เห็นด้วยกับประเด็นที่ว่า การใช้ดุลพินิจกำหนดโทษทำให้เกิดความไม่แน่นอนของคำพิพากษาในคดีที่พฤติการณแห่งคดีใกล้เคียงกัน จำนวน 42 ราย คิดเป็นร้อยละ 47.70 รองลงมา เห็นด้วยอย่างยิ่งจำนวน 21 ราย คิดเป็นร้อยละ 23.90 ไม่แน่ใจจำนวน 20 ราย คิดเป็นร้อยละ 22.70 ไม่เห็นด้วย จำนวน 5 ราย คิดเป็นร้อยละ 5.70 และไม่พบกลุ่มตัวอย่างที่ไม่เห็น

คำถามในประเด็นที่ 8 ผู้พิพากษาบางท่านยังใช้ดุลพินิจในการกำหนดโทษได้ไม่เหมาะสม จึงต้องใช้มาตรฐานการกำหนดโทษ(ยี่ต็อก)

- ส่วนใหญ่เห็นด้วยกับประเด็นที่ว่า ผู้พิพากษาบางท่านยังใช้ดุลพินิจในการกำหนดโทษได้ไม่เหมาะสมจึงต้องใช้มาตรฐานการกำหนดโทษ (ยี่ต็อก) จำนวน 115 ราย คิดเป็นร้อยละ 47.10 รองลงมา ไม่แน่ใจ จำนวน 58 ราย คิดเป็นร้อยละ 23.80 เห็นด้วยอย่างยิ่งจำนวน 39 ราย คิดเป็นร้อยละ 16.00 ไม่เห็นด้วย จำนวน 28 ราย คิดเป็นร้อยละ 11.50 และมีกลุ่มตัวอย่างเพียง 4 ราย ที่ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง คิดเป็นร้อยละ 1.60

- ผู้ที่มีอาชีพเป็นผู้พิพากษา ส่วนใหญ่ เห็นด้วยกับประเด็นที่ว่า ผู้พิพากษาบางท่านยังใช้ดุลพินิจในการกำหนดโทษได้ไม่เหมาะสมจึงต้องใช้มาตรฐานการกำหนดโทษ (ยี่ต็อก) จำนวน 27 ราย คิดเป็นร้อยละ 58.70 รองลงมา ไม่แน่ใจ จำนวน 8 ราย คิดเป็นร้อยละ 17.40 เห็นด้วยอย่างยิ่งจำนวน 8 ราย คิดเป็นร้อยละ 15.20 ไม่เห็นด้วย จำนวน 3 ราย คิดเป็นร้อยละ 6.50 และมีกลุ่มตัวอย่างเพียง 1 ราย ที่ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง คิดเป็นร้อยละ 2.20

- ผู้ที่มีอาชีพเป็นพนักงานอัยการ ส่วนใหญ่เห็นด้วยกับประเด็นที่ว่า การใช้ดุลพินิจกำหนดโทษทำให้เกิดความไม่แน่นอนของคำพิพากษาในคดีที่พฤติการณ์แห่งคดีใกล้เคียงกัน จำนวน 16 ราย คิดเป็นร้อยละ 61.50 รองลงมา ไม่แน่ใจ จำนวน 5 ราย คิดเป็นร้อยละ 19.20 เห็นด้วยอย่างยิ่งจำนวน 3 ราย คิดเป็นร้อยละ 11.50 ไม่เห็นด้วยจำนวน 2 ราย คิดเป็นร้อยละ 7.70 และไม่พบกลุ่มตัวอย่างที่ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

- ผู้ที่มีอาชีพเป็นพนักงานสอบสวนส่วนใหญ่เห็นด้วยกับประเด็นที่ว่า ผู้พิพากษาบางท่านยังใช้ดุลพินิจในการกำหนดโทษได้ไม่เหมาะสมจึงต้องใช้มาตรฐานการกำหนดโทษ(ยี่ต็อก) จำนวน 34 ราย คิดเป็นร้อยละ 40.50 รองลงมา ไม่แน่ใจ จำนวน 21 ราย คิดเป็นร้อยละ 25 ไม่เห็นด้วยจำนวน 15 ราย คิดเป็นร้อยละ 17.90 เห็นด้วยอย่างยิ่ง จำนวน 11 ราย คิดเป็นร้อยละ 13.10 และมีกลุ่มตัวอย่างเพียง 3 ราย ที่ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง คิดเป็นร้อยละ 3.60

- ผู้มีอาชีพทนายความ/นักกฎหมายส่วนใหญ่เห็นด้วยกับประเด็นที่ว่า ผู้พิพากษาบางท่านยังใช้ดุลพินิจในการกำหนดโทษได้ไม่เหมาะสมจึงต้องใช้มาตรฐานการกำหนดโทษ(ยี่ต็อก) จำนวน 38 ราย คิดเป็นร้อยละ 43.20 รองลงมา ไม่แน่ใจ จำนวน 24 ราย คิดเป็นร้อยละ 27.30 เห็นด้วยอย่างยิ่งจำนวน 18 ราย คิดเป็นร้อยละ 20.50 ไม่เห็นด้วย จำนวน 8 ราย คิดเป็นร้อยละ 9.10 และไม่พบกลุ่มตัวอย่างที่ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

4.5 ข้อมูลเกี่ยวกับแนวทางและข้อเสนอแนะ

จากแนวทางและข้อเสนอแนะของกลุ่มประชากรตัวอย่าง แบ่งได้หลายส่วนได้ดังนี้

4.5.1 ส่วนที่เสนอถึงที่มาของมาตรฐานการกำหนดโทษ (ยี่ต็อก)

- หากอยากจะทำมาตรฐานการกำหนดโทษ (ยี่ต็อก) การเปิดเผยที่มาของยี่ต็อกก่อนแล้วค่อยระดมความคิดเห็นว่าจะนำหลักเกณฑ์ใดไปกำหนดประกอบการใช้ยี่ต็อก และการเรียงลำดับความสำคัญก่อน - หลังถึงเกณฑ์ดังกล่าวเป็นลำดับขึ้นไป ลดหลั่นเป็น % ในการนำเกณฑ์ของยี่ตอกมาพิจารณา จะทำให้ผู้พิพากษาได้ใช้ทั้งมาตรฐานยี่ตอกไปพร้อมคู่กันกับดุลพินิจที่เลือกจากเกณฑ์ดังกล่าวเป็นลำดับลดหลั่นกันมาไปพร้อม ๆ กัน

4.5.2 ส่วนที่เสนอว่าควรมีมาตรฐานการกำหนดโทษ (ยี่ต็อก)

- ดุลพินิจดังกล่าวใช้เฉพาะการกำหนดโทษส่วนการพิสูจน์เจตนาตามส่วนที่ 3 ข้อ 10 ควรมีหัวหน้าซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาเห็นชอบ การกำหนดโทษในความผิดที่เป็นเหตุฉกรรจ์ เช่น มีอาวุธปืน, มีคหรือโทรมหึง ควรมียี่ตอกที่แน่นอนและหนักขึ้นกว่าปกติ เพื่อปราบปรามการกระทำความผิดชนิดนั้น ๆ

- ควรมีมาตรฐานบัญชีกลางคุมแบบหลวม ๆ เพื่อมิให้คำพิพากษาแตกต่างกันมาก แต่อย่างไรก็ตามต้องแล้วแต่ลักษณะการกระทำความผิด พฤติการณ์ที่กระทำความผิด จึงจำเป็นต้องใช้ดุลพินิจในการตัดสินด้วย ไม่ใช่ดูจากยี่ตอกอย่างเดียว

- ยี่ตอกควรมี แต่ไม่จำเป็นต้องมีทุกคดี ยี่ตอกควรยืดหยุ่นได้ โดยกำหนดขอบกว้าง ๆ ไว้เพื่อให้ ผู้พิพากษาใช้ดุลพินิจตัดสินแต่ละคดีเพื่อความเหมาะสม ยี่ตอกสามารถปรับปรุงแก้ไขไปตามสถานการณ์ของบ้านเมือง ภาวะเศรษฐกิจ สังคม ฯลฯ

- ปัญหาของมาตรฐานการกำหนดโทษเนื่องด้วยวัฒนธรรมประเพณีของประชาชนในแต่ละท้องถิ่นไม่สอดคล้องกับบทบัญญัติกฎหมาย ทำให้มาตรฐานการกำหนดโทษจึงไม่สามารถใช้ได้เป็นมาตรฐานเดียวกัน แต่ในศาลเดียวกันควรมีบทกำหนดโทษที่ใกล้เคียงกันเพื่อให้บทลงโทษแต่ละฐานไม่แตกต่างกันมากเว้นแต่ข้อเท็จจริงใกล้เคียงกัน

- ยี่ตอกของศาลชั้นต้นและศาลสูงควรเป็นบัญชีเดียวกัน

- คดีที่มีการกระทำความผิดในลักษณะเดียวกัน พฤติการณ์แห่งคดีใกล้เคียงกัน ควรมีกำหนดอัตราโทษ (ยี่ตอก) ไว้ให้เหมือนกันทั่วประเทศไทย เช่น คดียาบ้า คดีป่าไม้ คดีขับรถโดยประมาท เป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตาย เพราะหากไม่มียี่ตอก จะทำให้การพิจารณาพิพากษาลงโทษไม่เหมือนกัน เกิดการลักลั่น ซึ่งเป็นเรื่องที่ไม่เหมาะสมอย่างยิ่ง เพราะจำเลยคนหนึ่งอาจถูกลงโทษจำคุก แต่อีกคนหนึ่งอาจได้รับการรอกการลงโทษ แตกต่างกันโดยสิ้นเชิงและ

อาจทำให้ประชาชนเข้าใจผิดคิดว่า ศาลสามารถวินิจฉัยคดีได้ ผลเสียหายย่อมตกอยู่กับศาลยุติธรรม นอกจากนี้นักคิดที่มีการกระทำผิดซ้ำซาก ควรมีการทบทวนการลงโทษ อาจต้องลงโทษให้หนักกว่าเดิมหรือดำเนินการอื่น ๆ เพื่อระงับยับยั้งไม่ให้มีการกระทำความผิดเพิ่มขึ้น ฯลฯ

- มีความเห็นว่า มาตรฐานการกำหนดโทษสมควรมีไว้ใช้ แต่เป็นการมีไว้ใช้ประกอบดุลพินิจ หากมีไว้เพื่อบังคับให้ผู้พิพากษาต้องปฏิบัติตาม หากผู้พิพากษามีความเห็นเกี่ยวกับอัตราโทษแตกต่างกับที่ระบุในมาตรฐานดังกล่าวก็ต้องถือเป็นดุลพินิจส่วนตัว โดยส่วนตัวแล้วเห็นว่าการมีมาตรฐานดังกล่าวถือเป็นเรื่องที่ดีและเป็นเรื่องในแต่ละศาลจะประชุมตกลงกัน เพราะการตัดสินคดีโดยกำหนดอัตราโทษในมาตรฐานเดียวกันก็จะเป็นการทำให้บุคคลภายนอกหรือจำเลยหรือผู้ต้องเสียหายต่าง ๆ เกิดความรู้ถึงมาตรฐานที่ศาลมี มิใช่จะต้องมานั่งสงสัยว่าคดีประเภทเดียวกันแต่ตัดสินลงโทษไม่เท่ากันนั้นเป็นเพราะอะไร เนื่องจากศาลจะต้องทำงานบนความเชื่อถือของประชาชน หากมีมาตรฐานฯ เป็นเกณฑ์กลางแล้วน่าจะเป็นผลดีกว่าที่จะไม่มี

- การทำบัญชีมาตรฐานการกำหนดโทษผู้กระทำความผิดในทางอาญามาใช้ จะก่อให้เกิดมาตรฐานในการพิจารณาประกอบคำพิพากษาของศาลให้เป็นบรรทัดฐานอย่างเดียวกับที่เป็นธรรม แต่ทั้งนี้ต้องพิจารณาถึงข้อเท็จจริง และองค์ประกอบข้อเท็จจริงประกอบเพื่อให้เกิดเจตนารมณ์ความเป็นอิสระของการตัดสินคดีของผู้พิพากษาอันนำมาซึ่งการตัดสินที่เที่ยงธรรมและยุติธรรมต่อไป

- ควรมีมาตรฐานการกำหนดโทษขั้นต่ำ - สูงไว้ และมีข้อยกเว้นเพื่อการใช้ดุลพินิจของศาล หากมีข้อเท็จจริงที่แตกต่างเพื่อให้ศาลได้มีโอกาสใช้ดุลพินิจเพื่อความเหมาะสมในแต่ละคดีและเพื่อให้เกิดความยุติธรรมสูงสุด

- การใช้มาตรฐานการกำหนดโทษ(ยี่ต็อก) เป็นสิ่งที่ดีเพื่อจะได้เป็นมาตรฐานเดียวกันในการกำหนดโทษ แต่บางกรณีหรือบางคดีอาจมีข้อเท็จจริงเพิ่มเติมเข้ามา ทำให้แต่ละคดีมีลักษณะไม่เหมือนกัน การใช้ดุลพินิจศาลประกอบการกำหนดโทษก็เป็นสิ่งที่ดี แต่การใช้ดุลพินิจก็ต้องมีขอบเขตกำหนดไว้โดยชัดแจ้ง เพื่อให้เกิดความเป็นธรรม และยุติธรรมตามเจตนารมณ์ของกฎหมาย

- เห็นควรใช้มาตรฐานกำหนดโทษ(ยี่ต็อก) ในคดีบางประเภท เช่นคดีอาญาทั่วไปที่ไม่ซับซ้อน แต่ไม่ควรใช้มาตรฐานการกำหนดโทษ(ยี่ต็อก) ในคดีอาญาบางประเภทที่เป็นคดีซับซ้อน เพื่อให้ศาลใช้ดุลพินิจในการลงโทษได้เหมาะสมในคดีอาญาแต่ละคดีที่ไม่มีฐานความผิดเดียวกัน แต่มีมูลเหตุในการกระทำความผิดแตกต่างกัน

- หากไม่มีมาตรฐานการลงโทษ อาจทำให้เกิดการลักลั่นในการลงโทษแก่ผู้กระทำผิดได้ มาตรฐานการลงโทษควรเป็นมาตรฐานเดียวในความผิดลักษณะอย่างเดียวกัน

- การทำบัญชีควรทำในบางเรื่องที่มีอัตราโทษที่ไม่สูงนัก ส่วนคดีที่มีอัตราโทษสูงควรให้ศาลประชุมกัน แล้วตัดสินลงโทษคล้าย ๆ กับการมีคณะลูกขุนแบบต่างประเทศ

- เห็นควรให้ศาลมีมาตรฐานเดียวกันทั่วประเทศ เพื่อความเป็นธรรมที่เท่าเทียมกัน ควรกำหนดโทษเป็นมาตรฐานแยกเจตนา พฤติการณ์การกระทำผิดถึงแม้ว่าจะเป็นข้อหา เดียวกัน อาจลงโทษแตกต่างกัน แต่ควรกำหนดว่าพฤติการณ์อย่างไรลงโทษอย่างไร

- เห็นด้วยอย่างยิ่งที่จะต้องมีการกำหนดมาตรฐานให้เหมือนกันทั่วประเทศ แต่ก็อาจยกเว้นในบางเรื่อง ทั้งนี้ก็ควรอยู่ภายใต้การกลั่นกรองของหัวหน้าซึ่งมีประสบการณ์มากกว่า และละเอียดรอบคอบกว่า ทั้งนี้เพราะทุกคนย่อมมีอารมณ์รัก โลภ โกรธ หลง ซึ่งย่อมมีผลต่อการใช้ดุลพินิจอย่างแน่นอนไม่มากนัก

4.5.3 ส่วนที่เสนอว่าไม่ควรมีมาตรฐานการกำหนดโทษ (ยี่ตอก)

- ควรยกเลิกมาตรฐานการกำหนดโทษ และเปิดให้มีการวิจารณ์คำวินิจฉัยและคำพิพากษาของศาลได้โดยเปิดเผย ทั้งนี้เพื่อนำคำแนะนำและคำวิจารณ์นั้นมาปรับปรุงและแก้ไขในการทำคำวินิจฉัยและคำพิพากษาให้สมบูรณ์และมีประสิทธิภาพมากขึ้น

- การพิพากษาของศาล ศาลมีอิสระในการพิจารณาคดีเป็นกลางอยู่แล้วทั้งนี้เป็นไปโดยกฎหมายที่บัญญัติไว้และชอบด้วยกฎหมายอยู่แล้วอีกทั้งหากฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดไม่พอใจกฎหมายก็ให้มีอำนาจอุทธรณ์หรือฎีกาได้ตามขอบเขตกฎหมาย เพื่อให้องค์กรและผู้พิพากษาพิจารณาคดีอีกครั้งตามหลักฐานที่ปรากฏกันมา

- การใช้มาตรฐานการกำหนดโทษใช้อาจทำให้ผู้พิพากษาขาดความเป็นอิสระในการใช้ดุลพินิจ แต่ควรกำหนดระดับการลงโทษใช้ตามพฤติการณ์ในแต่ละคดีนั้น ๆ ใช้อย่างสมเหตุผล

- การกำหนดบัญชีมาตรฐานการกำหนดโทษในคดีทุกประเภทและให้ใช้บังคับทั่วประเทศ ย่อมไม่เหมาะสม เพราะสภาพการกระทำผิดในแต่ละท้องที่ตามลักษณะภูมิประเทศไม่เหมือนกัน ภูมิหลังและสภาพจำเลยแต่ละคนก็ไม่เหมือนกัน ลักษณะการกระทำผิดของคู่คดีในคดีเดียวกันก็ไม่เหมือนกัน การให้ศาลใช้ดุลพินิจกำหนดโทษจึงยังเน้นสิ่งจำเป็นอยู่

- การกำหนดโทษในแต่ละคดีนั้นควรที่จะต้องให้ผู้พิพากษาได้ใช้ดุลพินิจ เพราะว่า ผู้พิพากษานั้นจะเป็นผู้ที่รู้ข้อเท็จจริงต่าง ๆ ในการสืบพยานและจะใช้ดุลพินิจที่ถูกต้องในการพิพากษาคดีทุกคดีด้วยความยุติธรรม

- การกำหนดโทษบางครั้งเป็นการบังคับให้ผู้พิพากษาต้องตัดสินลงโทษจำเลยที่กระทำความผิดตามที่มีการกำหนดไว้ซึ่งบางครั้งความผิดฐานเดียวกันแต่รายละเอียดและพฤติการณ์แห่งคดีความหนัก-เบา แห่งการกระทำผิดต่างกันก็ต้องพิจารณาตามโทษขั้นต่ำที่ได้กำหนดไว้ซึ่งไม่น่าถูกกับเจตนารมณ์ทางกฎหมาย เห็นควรให้ศาลใช้ดุลพินิจได้ แต่ถ้าจำเป็นการประชุมองค์คณะเพื่อความเป็นธรรมแก่จำเลย กรณีมีผู้พิพากษาบางท่านอาจใช้ดุลพินิจนอกเหนือจากการใช้หลักนิติธรรม

- ผู้พิพากษาน่าจะกำหนดโทษตามรายละเอียดพฤติการณ์ การกระทำผิดของแต่ละคดีไป แม้เป็นข้อหาหรือฐานความผิดเดียวกัน

- เห็นว่าการใช้ดุลพินิจควรทำโดยองค์คณะผู้พิพากษาทุกคดีและควรนำเอาหลักเจตนาและผลกระทบเกิดแก่สังคมมาประกอบการใช้ดุลพินิจด้วย

4.5.4 อื่น ๆ

- ถ้ามีใจเป็นธรรมแล้วยึดถือก็ไม่สำคัญ

- ผู้พิพากษาควรคำนึงถึงมาตรฐานที่ใช้ในการกำหนดโทษมากกว่าความรู้สึกของตนเอง ทำให้ผู้กระทำผิดบางคนทำผิดซ้ำแล้วซ้ำเล่า

- อย่างไรก็ตามน่าจะคำนึงถึงพฤติกรรมการกระทำความผิด + ผลกระทบต่อสังคมด้วย

- ไม่ควรมีอคติต่อคู่ความในการพิจารณาคดี ให้ใช้ดุลพินิจอย่างเป็นธรรมโดยคำนึงถึงพฤติการณ์ทางคดีอย่างต้องแท้

- การใช้ดุลพินิจในการกำหนดโทษควรคำนึงถึงวัตถุประสงค์ของการลงโทษเป็นสำคัญ

- การใช้ดุลพินิจลงโทษแก่ผู้กระทำผิดเบาเกินไป (ในบางคดี) อาจทำให้สังคมไม่สงบสุข เนื่องจากผู้กระทำผิดบางคนไม่เข็ดหลาบและอาจเป็นเยี่ยงอย่างของคนบางคนที่จะกระทำผิดในประเภทนั้น ๆ ได้

- ควรใช้ระบบลูกขุนให้เหมือนนานาประเทศที่ใช้กันเพราะต้องคำนึงพฤติกรรมภูมิหลัง สภาพแวดล้อมของแต่ละคดีด้วย

- การใช้ดุลพินิจของศาลในการพิพากษาอรรถคดีในกรณี “ยกประโยชน์แห่งความสงสัย” ต้องใช้อย่างระมัดระวังอย่างยิ่งยวดบางคดีเป็นที่หวาดระแวงของสังคม หากศาลนำมาใช้บ่อยเกินความพอดี เป็นผลกระทบต่อการป้องกันและแก้ไขปัญหายาอาชญากรรมได้ ผลสุดท้ายประชาชนคือผู้ได้รับผลโดยตรง